

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక

సెప్టెంబరు 2011

6/9/2011

విషయసూచిక

శ్రీఅరవిందాశ్రమము

(శ్రీమాతారవిందులు చెప్పిన మాటల సంకలనం)

పరిచయము

1

ఈ ఆశ్రమము ప్రారంభించింది, సాధారణంగా ఇటువంటి ఆశ్రమాలు ఏర్పాటుచేసినట్లు ప్రాపంచిక జీవితాన్నుంచి తప్పించుకోడానికి కాదు. ఇది జీవపరిణామానికి ఒక కేంద్రంగా, దాని కోసం చేసే అభ్యాసాని కొక క్షేత్రంగా ఏర్పడింది. ఆ లక్ష్యానికి పరాకాష్ట వేరొక రకమైన జీవపు ఆకృతి; ఒక ఉన్నత ఆధ్యాత్మిక చైతన్యంతో నడు చుకుంటూ ఆత్మ దివ్యజీవితాన్ని అవధరింపచేసే ఒక మూర్తి

శ్రీఅరవిందులు

2

శ్రీఅరవిందుల యోగలక్ష్యము అంతర్గతంగా ఆత్మాభివృద్ధి పొందడం. దీన్ని అనుసరిం చిన ప్రతివారు క్రమంగా అందరిలో ఉండే పరమాత్మను గుర్తించి మానసికచైతన్యాన్ని మించిన ఉన్నతచైతన్యాన్ని వికసింపజేసుకోగలరు — అదే మానవ ప్రకృతిని దైవ త్వంగా మార్చగల ఆధ్యాత్మిక అతిమానస చైతన్యము.

శ్రీఅరవిందులు

3

...ఈ ఆశ్రమం శక్తిపూరితమైన, క్రియాశీలక ప్రశాంతతల సంగ్రహరూపము. ఆ ప్రశాంతత ఎంతవరకంటె బయటనుంచి వచ్చినవారి కది వేరే లోకంలోకి వచ్చినట్లే ఉంటుంది. నిజం చెప్పాలంటే అది కొంత వరకు కొత్త లోకమే. ఈ ప్రపంచంలో అంతరంగ జీవితం బాహ్యజీవితాన్ని పాలన చేస్తుంది. పనులన్నీ కూడా వ్యక్తి ప్రయోజనాల కోసం కాకుండా, ఒక లక్ష్యసాధనకై నిస్వార్థంగా జరుపబడతాయి. ఇక్కడ మేము గడిపే జీవితం సన్యాసుల మాదిరి అన్నీ వదిలి ఉండటమూ కాదు, శక్తిని హరించే సౌఖ్యజీవనమూ కాదు. అన్నిటా సరళంగా ఉండటమే ఇక్కడి పద్ధతి. ఇక్కడ సరళత్వంలో వైవిధ్యం సంపూర్ణంగా ఉంటుంది. వృత్తులలో వైవిధ్యం, పనుల్లో వైవిధ్యం; ఇంకా రుచుల్లో, వైఖర్లలో, స్వభావాల్లో అన్నిటా వైవిధ్యమే. ఎవరి జీవితాన్ని వారికి నచ్చిన రీతిలో వ్యవస్థీకరించుకొనే స్వేచ్ఛ ఇక్కడ ప్రతి ఒక్కరికీ ఉంది. ఇక్కడున్న వారందరి జీవనమూ వ్యవస్థీకరించడానికీ, యోగలక్ష్యాన్ని

భంగపరచేవాటిని చేయకుండా ఉండటానికీ ఏమాత్రం క్రమశిక్షణ అవసరమో అంత మాత్రమే ఇక్కడ పాటిస్తాము.

శ్రీమాత

(శ్రీమాత శతజయంతి ప్రచురణ వాల్యూం 16, పుట 7, 8)

అనువాదం అమరవాది ప్రభావతి, అమరవాది వెంకటరామ శాస్త్రి)

సంక్షిప్తంగా

ప్రకృతిలోని పరిణామక్రమం ఆరోహణా మార్గంలో ఉంటుంది. ఆదిలో రాతి నుంచి వృక్షజాతి, వృక్షజాతి నుంచి మృగాలు, మృగాల నుంచి మానవుడు ఆవిర్భవించారు. ఈ విధంగా సాగిన పరిణామక్రమంలో ప్రస్తుతం మానవుడే శిఖరాగ్రం మీద ఉన్నట్లుగా భావించడం వల్ల ఈ ఆరోహణాక్రమంలో తానే చరమస్థాయి కాబట్టి ఈ సృష్టిలో తన కంటె గొప్పది ఏదీ లేదని భావిస్తాడు. ఈ విషయంలో అతను పొరపడినట్లే. అతని భౌతిక ప్రకృతిలో అతను ఇంచుమించుగా జంతువుగానే ఉన్నాడు; ఆలోచించ గలిగి, మాట్లాడగలిగినా ఇంకా దైహిక చర్యలలోనూ, సహజప్రవృత్తులలోనూ, పశులక్షణాల తోనే ఉన్నాడు. ఇటువంటి అపరిపూర్ణ ఫలంతో ప్రకృతి సంతృప్తి చెందకపోవడం అనేది నిస్సందేహం. ప్రకృతి మాత ఏ విధంగానైనా కృషిచేసి ఒక కొత్త జీవిని — ఈనాడు మానవునికీ, జంతువుకీ ఉన్న తేడా ఎలాటిదో అలాటి తేడా ఆ కొత్త జీవికీ మానవునికీ ఉండేటట్లు — సృష్టించ ప్రయత్నిస్తుంది. ఆ జీవి బాహ్యానికి మానవరూపంలోనే ఉన్నప్పటికీ ఆతని చైతన్యం మానవ మేధస్సుకు అంటే అజ్ఞానానికి దాసోహం చేసే అతని అల్ప మేధస్సుకు అందనంత ఉన్నతంగా ఉంటుంది.

మానవులకు ఈ సత్యాన్ని బోధించేందుకే శ్రీఅరవిందులు ఈ భూమి పైకి దిగివచ్చారు. మానవుడు మానసిక చైతన్యంతో చరించే సంక్రమణజీవి మాత్రమేననీ, నూతన చైతన్యాన్ని సంతరించుకోగల అవకాశం ఉన్న జీవి కాబట్టి, ఆ సత్యచైతన్యాన్ని పొంది చక్కటి మంచి ఆనందదాయకమూ, సామరస్యపూరితమూ అయిన జీవితాన్ని పూర్తి చైతన్యంతో గడపగల సామర్థ్యం కలవాడేననీ ఆయన చెప్పారు. శ్రీఅరవిందులు జీవించినంతకాలం అతిమానస చైతన్యంగా చెప్పే ఈ నూతన చైతన్యాన్ని తనలో

నెలకొల్పుకోటానికై సమయాన్నంతా వెచ్చించారు. ఇంకా తన ననుసరించివున్న వారికి కూడా దీన్ని సిద్ధింపచేసుకోటానికి సహాయమందించేవారు.

శ్రీమాత

అనువాదం: అమరవాది వెంకటరామ శాస్త్రి, ప్రభావతి

ఆవిర్భావము — చరిత్ర

శ్రీమాత:

(1912 వ సంవత్సరంలో ఆమె ఫ్రాన్స్ దేశంలో రాసిన వ్యాసము నుంచి)

ఒక ప్రవర్ధమాన సార్వత్రిక సామరస్యం నెలకొల్పడమే సాధించవలసిన లక్ష్యం కావాలి.

ఈ భూమికి సంబంధించినంతవరకు ఈ లక్ష్యాన్ని సాధించే విధానం, ప్రతివారి లోనూ ఉండే ఆ ఏకైక దైవత్వాన్ని మేలుకొలిపి తద్వారా మానవ ఐక్యతను సాధించడము.

* ప్రతి ఒక్కరూ వారి వారిలో ఉండే దైవాన్ని గుర్తెరిగి దానితో ఏకత్వం పొందడం.
* ఇప్పటిదాకా మనిషిలో చైతన్యం పొందని వివిధ అస్తిత్వభూమికలను వ్యక్తీకరించి, తద్వారా ఇంత వరకూ భూమికి అందకుండా ఉన్న సార్వత్రిక శక్తి విస్ఫోటక కేంద్రాలతో అనుసంధానపరచడం.
* సామూహికంగా, ఒక అనుకూల ప్రదేశంలో భగవంతుని బిడ్డలనదగిన కొత్తజాతి వికసించేటట్లుగా ఒక ఆదర్శ సంఘాన్ని స్థాపించడం.

పృథ్వీ పరివర్తనము, సామరస్యీకరణము రెండు పద్ధతుల ద్వారా సాధించవచ్చు. అవి పరస్పర విరుద్ధములుగా కనిపించినప్పటికీ రెండూ కలిసిపోయి ఒకదానిపై యొకటి పనిచేసి రెండూ కూడా పరస్పరం పూరించుకోవాలి:

మొదటి పద్ధతి: వ్యక్తి పరివర్తన; అంతర్గతంగా అభివృద్ధి చెంది తద్వారా దైవంతో ఏకత్వం పొందడం.

రెండవది: సామాజిక పరివర్తన; వ్యక్తి వికాసం చెంది అభివృద్ధి గాంచటానికి తగిన వాతావరణాన్ని ఏర్పరచడం.

పరిసరాల ప్రభావం వ్యక్తి మీద ప్రతిబింబిస్తుంది. ఇంకో విధంగా చూస్తే పరిసరాలకు విలువ వ్యక్తినిబట్టే ఉంటుంది కాబట్టి, ఈ రెండు కార్యక్రమాలు జంటగా సాగాలి.

సమాజ సభ్యుల కార్యాచరణ మూడంచెలుగా ఉండాలి:

1. సాధించవలసిన ఆదర్శాన్ని తనలో సిద్ధింపచేసుకోవటం; సకల గుణాలతో, ప్రవృత్తులతో, విశేషణాలతో ఆవిష్కరించబోయే ఆ అచింత్యరూపునికి పరిపూర్ణుడైన ప్రథమ ప్రతినిధిగా తయారుకావాలి.
2. ఈ ఆదర్శాన్ని బోధించాలి. ఆ బోధనలు కేవలం మాటల్లోనే కాక తానే ఉదాహరణగా నిలవాలి. ఎవరైతే ఈ ఆదర్శాన్ని తమలో కూడా సిద్ధింపచేసుకొని, తాము కూడా ముక్తిని బోధించేవారుగా తయారవాలని ఉత్సుకతతో ఉంటారో వారందరినీ కలుపుకోటానికొక ఉదాహరణగా నిలవాలి.
3. ఈ నమూనాగా ఒక సంఘాన్ని స్థాపించడం కానీ లేక అంతకు ముందే ఉన్న సంఘాన్ని దేన్నైనా పునర్వ్యవస్థీకరించడం.

*

నా ఈ ప్రస్తుతజన్మ ప్రారంభదశల్లో మంచి ఆకాంక్షాపరులైన పలువ్యక్తులతో నాకు పరిచయమైంది. వారు తమకు ప్రగాఢమైన ఆంతరిక ఆకాంక్ష ఉన్నదనీ, ఏదో ఒక నిగూఢతత్త్వము, సత్యము కోసం తమలో ఆరాటం కలుగుతోందని అయితే వారు భుక్తి కోసమనే పాశవిక ఆవశ్యకతకు లోబడి సంపాదన కోసమే రోజులు గడపవలసి వస్తోందనీ, అది వారికి చాలా బాధ కలిగిస్తోందనీ, అది వారి సమయాన్నీ, శక్తినీ హరిస్తోందనీ, అందువలన తామింకేమీ చేయలేకపోతున్నామనీ వాపోయేవారు. ఇలా చాలా సార్లు విన్నాను.

అప్పట్లో నేను చాలా చిన్నదాన్ని; ఏదో ఒక రోజున నా వల్ల అయేటట్లయితే ఒక చిన్న ప్రపంచం సృష్టించాలని నాలో నేను అనుకొనేదానిని. ఆ చిన్ని ప్రపంచంలో ప్రజలు తిండి, బట్ట, తదితర నిత్యావసరాల కోసం సమయమంతా వెచ్చిస్తూ ఆరాటపడే అవసరం లేకుండా సమకూరితే, ఆ విధంగా తీరిన వారి బాధ్యతవల్ల లభించిన సమయాన్నీ, శక్తినీ దివ్యజీవనం కోసమూ, ఆంతరిక సిద్ధి కోసమూ వెచ్చిస్తారో లేదో చూడాలని అనుకునేదాన్ని.

నడివయసులో ఉండగా, అంటే జీవిత మధ్యకాలంలో, దానికి కావలసిన సాధన సంపత్తి సమకూరటం వల్ల అది సిద్ధించింది, అంటే అటువంటి జీవనానికి తగిన అవకాశాలు ఏర్పరచగలిగాను.

*

శ్రీఅరవిందులను కలిసినప్పుడు అడిగిన మొదటి ప్రశ్న అదే. ఎవరంతట వారు యోగసాధన చేసుకొని గమ్యాన్ని చేరి ఆ తర్వాత మిగతావారితో కలిసి కార్యక్రమం ప్రారంభించాలా లేక ముందుగానే ఇటువంటి ఆకాంక్షాపరుల నందరినీ కలుపుకొని వారితోబాటుగానే గమ్యం వైపు పయనించడమా?

అయితే నిర్ణయం మాత్రం ఆలోచనతో చేసింది కాదు. అది అయత్న సిద్ధంగా జరిగింది. ఎంపికకే అవకాశం లేని పరిస్థితి అది. చాలా సహజంగా అప్రయత్నంగా ఒక సమూహం ఏర్పడింది. అది తప్పనిసరి ఆవశ్యకత అయింది. ఆ విధంగా ప్రారంభమయింది. చివరిదాకా అలా కొనసాగాలిసిందే.

మొదట్లో సుమారు పదిమంది దాకా ఉండేవారు. చాలా కాలం దాకా అయిదు గురు మాత్రమే ఉండేవారు. క్రమంగా పది, పన్నెండు, ఇరవై, ముప్ఫై అయిదు అయినారు. అలా చాలా కాలం గడిచింది. ఆ తర్వాత ఉన్నట్లుండి ఆశ్రమం ప్రారంభమైంది. అంతే.

*

1910 నుంచి 1920 దాకా శ్రీఅరవిందులు పాండిచ్చేరిలో నలుగురైదుగురు శిష్యులతో కలిసి ఉండేవారు.

1914 లో పాల్ రిచర్డుతో కలిసి ఫ్రాన్స్‌దేశం నుంచి శ్రీమాత వచ్చారు. శ్రీఅరవిందులు ఆర్య పత్రికకు సంపాదకత్వం వహించి 1920 దాకా కొనసాగించారు.

1920 ఏప్రిల్ నెలలో శ్రీమాత జపాన్ నుంచి తిరిగివచ్చిన తర్వాత క్రమ క్రమంగా అక్కడ చేరే జనసంఖ్య వృద్ధికావడం మొదలుపెట్టింది. 1926 లో ఆశ్రమ స్థాపన జరిగింది.

అనువాదం: అమరవాది ప్రభావతి, అమరవాది వెంకటరామశాస్త్రి)

లక్ష్యం — లక్షణం

శ్రీమాత

మామూలు సాధనల యొక్క లక్ష్యం పరమాత్మ చైతన్యంతో సంయోగం (సత్-చిత్-ఆనందం). ఆ స్థాయిని చేరుకున్నవారు వారి స్వీయవిమోచనంతో సంతృప్తి చెంది ప్రపంచాన్ని దాని దుఃఖభాజిత దురవస్థకు వదిలివేస్తారు. శ్రీఅరవిందుల సాధన అందుకు విరుద్ధం. ఇతర సాధనాలు ఎక్కడ ఆగిపోతాయో అక్కడ అది ప్రారంభమౌతుంది. ఒక్కసారి పరమాత్మతో సంయోగం సఫలమైతే, ఆ అనుభవాన్ని బాహ్యప్రపంచానికి కొనితెచ్చి, పృథ్విపై జీవనస్థితిగతులను ఒక సంపూర్ణ రూపాంతరీకరణ చెందు విధంగా మార్చాలి. ఈ లక్ష్యాన్ని అనుసరించగోరే సమగ్ర యోగ సాధకులు కేవలం ధ్యాన, మననాదులతో జీవితాన్ని గడపుటకు ప్రాపంచిక జీవితం నుండి విరమించ నక్కర లేదు. ప్రతి ఒక్కరు వారి సమయంలో కనీసం మూడవ వంతు ఒక ప్రయోజనకరమైన పనికి తప్పక వినియోగించాలి. ఆశ్రమంలో అన్ని రకాల కార్యక్రమాలు కొనసాగుతుంటాయి. ప్రతి ఒక్కరు వారి స్వభావానికి అత్యంత అనుకూలమైన పనిని ఎన్నుకోవాలి, కాని దానిని సేవాస్ఫూర్తితో, నిస్వార్థంగా, సర్వదా సమగ్ర రూపాంతరీకరణ లక్ష్యాన్ని దృష్టిలో ఉంచుకొని నిర్వర్తించాలి.

ఈ ఉద్దేశం నెరవేరడానికి, ఆశ్రమవాసులు న్యాయమైన అవసరాలు తీర్చబడి, వారి జీవనాధారానికై వ్యాకులత చెందకుండ ఉండటానికి, తగు రీతిగ ఆశ్రమం ఏర్పాటు చేయబడింది.

ప్రతి ఒక్కరు వారి పురోభివృద్ధికి అవసరమైన స్వేచ్ఛాయుత వాతావరణాన్ని అనుభవించుటకు వీలుగా, స్వల్ప నియమనిబంధనలు విధించబడ్డాయి. కాని కొన్ని విషయాలు మాత్రం ఖచ్చితంగా నిషేదింపబడ్డాయి. అవి 1) రాజకీయాలు 2) పొగత్రాగుట 3) మద్యపానం 4) లైంగిక భోగం.

ఆశ్రమవాసుల ఆరోగ్య పరిరక్షణకు, శ్రేయస్సుకు, శారీరక పటిష్టతకు, అత్యంత శ్రద్ధ తీసుకోబడుతుంది.

*

మానవజాతి నేటివరకు సాధించిన విజయాలేవీ, అవి ఎంత గొప్పవైనా కానీ, మన

మనుసరించతగ్గ ఆదర్శాలు కాలేవు. ఈ విశాల ప్రపంచమే మానవ ఆదర్శాలకు ప్రయోగ క్షేత్రంగ ఉన్నప్పుడు, ఆ అవసరం లేదు.

మన లక్ష్యం వేరు. ప్రస్తుతం మన విజయావకాశాలు సన్నగిల్లినట్లు కనిపించినా, భవిష్యత్తును విజయవంతం చేయడానికి శ్రమిస్తున్నామనుట వాస్తవము.

బాహ్యదృష్టికి, నేటి ప్రపంచంలో సాధించబడిన ఎన్నో విషయాల్లో మనం వెనుకబడి ఉన్నామని నాకు తెలుసు. కాని, మన లక్ష్యం కేవలం మానవ ప్రమాణాలకు అనుగుణ మైన పరిపూర్ణతను సాధించుట కాదు. భవిష్యత్ కాలానికి చెందిన ఒక మహోన్నత ఆదర్శానికై మనమంతా ప్రయత్నిస్తున్నాం. ఆశ్రమం స్థాపించబడింది నూతన ప్రపంచాన్ని పొత్తిళ్ళ నుంచి పెంచి పోషించే ముఖ్యోద్దేశంతో.

అందుకు ప్రేరణ పైనుండి వచ్చింది. మార్గదర్శకశక్తి పైనుండి వచ్చింది. క్రియాశక్తి పైనుండి వచ్చింది. ఇవన్నీ నూతన సాక్షాత్కార అవరోహణకు కృషి సల్పుతున్నాయి.

ఆశ్రమ నిర్వహణలోని అసమర్థతలు, లోపాలు, వైఫల్యాల కారణంగానే ఆశ్రమం నేటి తరానికి చెందినట్లుగ ఉంటుంది.

మానవజాతి ప్రస్తుతం సాధించిన విజయాలేవీ ఆశ్రమాన్ని దానికున్న కష్టాల నుండి బయట పడవేయలేవు.

ఆశ్రమవాసు లందరిలో సంపూర్ణ పరివర్తన కలిగి, అందరు ఆ పరమ సత్యప్రకాశ అవరోహణకు సమగ్రంగా వివృతమైనప్పుడు మాత్రమే ఆశ్రమం దాని లక్ష్యసిద్ధిని సాధించుకోగలదు.

ఈ బృహత్ కార్యం నిస్సందేహంగ అసాధ్యమైనదే కాని, దానిని విజయవంతం చేయాలని ఆదేశం అందింది. కేవలం అందుకోసమే మనం ఈ భూమిపై ఉన్నాము.

భగవంతుని దివ్యసంకల్పము, దివ్యానుగ్రహంపై అచంచల విశ్వాసంతో మన ప్రయత్నం తుదివరకు కొనసాగిద్దాం.

ఈ ప్రయోజనం కోసం వారి జీవితాలను ధారపోయ నిశ్చయించుకున్న వారంద రికి ద్వారం తెరిచి ఉంటుంది. సర్వదా తెరిచి ఉంటుంది.

*

జీవితంపై, మనుషులపై విరక్తితో మాత్రం యోగం వైపు మళ్ళకూడదు.

కష్టాల నుండి దూరంగ పారిపోవుటకు కాదు ఇక్కడకు వచ్చేది.

ప్రేమ, ఆదరాభిమానాల మధురిమను చవి చూచుటకు కూడ కాదు ఇక్కడికి రావటం. సరైన వైఖరిని అవలంబించితే ప్రేమాదరాభిమానాలు అన్ని చోట్లా లభిస్తాయి.

ఎవరైనా తమను తాము సంపూర్ణంగ భగవత్సేవకు అంకితమైపోవాలనుకున్నప్పుడు, అది ప్రతిఫలం ఆశించకుండా అట్టి సేవల వల్ల కలిగే ఆనందం కోసమే అయినట్లయితే, అప్పుడు వారిక్కడకు వచ్చుటకు సంసిద్ధులై ఉన్నారన్న మాట. వారి కోసం తలుపులు పూర్తిగ తెరిచి ఉంటాయి.

*

ఇక్కడ మనకు మతం లేదు. మతస్థానాన్ని సత్యమైన, లోతైన, ఉన్నతమైన దైవానికి అత్యంత సన్నిహితమైన, ఆధ్యాత్మిక జీవనంతో భర్తీ చేస్తాము. కారణం, భగవంతుడు అన్నింటిలో ఉన్నాడు. కాని, మనకా ఎరుక లేదు. మానవుడు సాధించవలసిన అత్యున్నత ప్రగతి ఇదే.

*

ఇక్కడ మనం — ఏ విశ్వాసానికి, ఏ మతానికి విరుద్ధంగా పోరాడం. ఏ విధమైన ప్రభుత్వానికి విరుద్ధంగా పోరాడం. ఏ సామాజిక వర్గానికి విరుద్ధంగా పోరాడం. ఏ దేశానికి గాని, ఏ సంస్కృతికి గాని విరుద్ధంగా పోరాడం. మన పోరాటం, విభజన, అచేతన, అజ్ఞానం, జడత్వం, అసత్యాలకు విరుద్ధంగా సాగుతుంది.

మన ప్రయత్నమంతా భూమిపై ఐక్యత, జ్ఞానం, సత్యం ప్రతిష్టించుటకు. మన పోరాటం ప్రకాశమానమైన, శాంతియుతమైన, సత్యం ప్రేమలతో కూడిన నూతన సృష్టి ఆగమనాన్ని అడ్డుకునేదేదైన దానికి విరుద్ధంగా ఉంటుంది.

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి, జానకి

ఆశ్రమంలో సమిష్టి జీవనం

భౌతిక జీవనం — ఆధారం

శ్రీఅరవిందులు:

రెండు విధాలైన ప్రాతిపదికల మీద ఇక్కడ భౌతికజీవనం కొనసాగించడానికి అవకాశం ఉంది. ఒకటి తనను తాను అర్పించుకోవటము, సమర్పణ అనే సూత్రాల మీద స్థాపించబడిన ఈ ఆశ్రమంలో, ఒక వ్యక్తి సభ్యుడై ఉండటం. అతడు దైవానికే చెంది, అతడి వశంలో ఏదైతే ఉందో అదంతా కూడా దైవానికే చెందినదై ఉంటుంది. ఆ సమర్పణలో ఇచ్చేదేదీ తనది కాదని, దైవానికి చెందినదే తాను సమర్పిస్తున్నానని భావించడం. ఇక్కడ ఇచ్చేది, తిరిగి పుచ్చుకొనేది, బేరాలు, హక్కుభుక్తాలు, ఇష్టాలు అనేవేవీ లేవు. ఏకైక బాధ్యత శ్రీమాతదే; ఆమెకి అందుబాటులో ఉన్న వనరుల ననుసరించి, సాధనాసంపత్తుల సామర్థ్యాన్ననుసరించి ఎంత బాగా అమర్చవచ్చునో అంత బాగా విషయాలను ఆమె అమర్చుతుంది. సాధకుల మానసిక ప్రమాణాలు లేక ప్రాణికమైన కోర్కెలు, వారు హక్కుగా కోరేవాటికి బద్ధురాలై పనిచేయవలసిన ఆవశ్యకత ఆమెకి లేదు; వారితో వ్యవహరించే తీరులో ప్రజాస్వామిక సమానత్వాన్ని పాటించవలసిన అవసరం ఆమెకు లేదు. ప్రతివారికీ ఆమె దృష్టిలో వారి నిజ అవసరం ఏమిటో లేదా వారి ఆధ్యాత్మిక పురోభివృద్ధికి ఏది మంచిదో, దానిని సమకూర్చుటకు స్వతంత్రంగా వ్యవహరిస్తుంది. ఆమె చేసే పనుల న్యాయాన్యాయాలను ఎవరూ నిర్ణయించలేరు. లేక తమ నిబంధనలను, ప్రమాణాలను ఎవరూ ఆమె మీద రుద్దలేరు; ఆమే నిబంధనలను రూపొందించగలదు, అవసరమనుకుంటే. తన నిబంధనలను తానే పక్కకు పెట్టగలదు, కాని ఎవరూ ఆమె ఆ విధంగానే చేయాలని పట్టుబట్ట లేరు. వ్యక్తిగతమైన హక్కులు, ఇష్టాయిష్టాలు ఆమె మీద రుద్దలేరు; ఎవరైనా వారు తమ అవసరాన్ని సరైనదిగా గ్రహించినా, లేదా తనకు నిర్దేశించబడిన పరిధిలోని వాటి మీద ఏదైనా సలహా ఇవ్వాలనుకున్నా, అలా ఇవ్వవచ్చును. కాని ఆమె దానికి అనుమతి నిరాకరిస్తే, దానికి అతడు సంతృప్తిపడగలిగి ఉండి ఆ విషయాన్ని అంతటితో వదలివేయాలి. దివ్యసత్యం కేంద్రంగా ప్రాతినిధ్యం వహించినవారికి లేదా రూపధారణ చేసినవారికి నిర్దేశించిన ఆధ్యాత్మిక నియమావళి ఇదే. ఆమె

అదేనా, ఇదంతానా అనే విషయం పూర్తిగా లోకజ్ఞానానికి సంబంధించినది. ఆమె అది కాకపోయినట్లైతే ఎవ్వరికీ ఇక్కడ ఉండవలసిన అవసరం లేదు. ప్రతివారూ తమ దారిన తాము పోవచ్చు. అప్పుడు ఆశ్రమమూ ఉండదు, యోగమూ లేదు.

రెండవ ప్రాతిపదిక, ఆశ్రమంలో సభ్యునిగా చేరడానికి ఎవరైనా తయారుకాక పోయినా, లేక నియమావళిని భరించలేకపోయినా: అలాంటివారు ఇక్కడ యోగాభ్యాసానికి అనుమతించబడితే, వారు దూరంగా ఉంటూ వారి ఖర్చులు వారే భరించాల్సి ఉంటుంది. భౌతికపరంగా అతనికే నియమావళి వర్తించదు, కాకపోతే సక్రమంగా పని జరగడానికి అవసరమైన నిబంధనలు మాత్రం వర్తిస్తాయి; వారి విషయంలో శ్రీమాతకు భౌతికంగా బాధ్యత ఏమీ ఉండదు.

*

ఇతర ఆశ్రమాలలో సాధకులు ఇక్కడ సమకూరేదానిలో పదవ వంతును కూడా పొందరు. వారు అన్ని విధాలైన అసౌకర్యాలకూ, నిత్యావసరాల లేమికీ, దుర్భరమైన, కఠినమైన దినచర్యలతోను సతమతమవాల్సి ఉంటుంది. ఒక వేళ అసహనంతో ఫిర్యాదు చేస్తే, వారు యోగానికి అర్హులు కారనే సమాధానం వస్తుంది. ఇక్కడి నిబంధన మరొక రకంగా ఉందంటే, దానర్థం కోరికలను తీర్చుకోవటానికి కాదు, దానికి కారణం కోరికలను ప్రేరేపించే బాహ్యవస్తువులు ఎదురుగా ఉండగా వాటిని అధిగమించగలగడం కోసం. అంతే కాని అవి లేనప్పుడు కాదు. యోగంలో మొదటి నిబంధన సాధకుడు తాను పొందినదానితో, అది ఎక్కువ కాని, తక్కువ కాని, సంతృప్తి చెందడం; వస్తువులున్నప్పుడు వాటితో ఏ బంధనం, కోరిక లేకుండా వాడుకోవడం; అవి లేకపోతే, ఉదాసీనంగా ఉండడం.

ఆర్థికపరమైన ఏర్పాట్లు

శ్రీఅరవిందులు:

ఆర్థికపరమైన ఏర్పాట్లను గురించి చెప్పవలసివస్తే, ఎప్పుడూ పెరుగుతూండే సభ్యులతో, అన్నింటిని సర్దుబాటు చేస్తూ, అప్పుడప్పుడు లోటు బడ్జెటుతో, దాని వలన సంభవించే పరిణామాలతో, ముఖ్యంగా ఇటువంటి యుద్ధసమయంలో, ఖర్చులు కళ్ళు బైర్లు కమ్మే అనూహ్యమైన రీతిలో పెరుగుతుంటే, శ్రీమాతకు, నాకు కష్టతరమై

పరీక్షతో కూడుకున్న పని అవుతున్నది. కేవలం వీటికి అలవాటుపడిన వ్యక్తిగాని, లేదా ఇటువంటి బాధ్యతలు నెత్తి మీద వేసుకున్నవారు గాని మాత్రమే మేము ఎటువంటి పరిస్థితుల గుండా పోతున్నామో అర్థం చేసుకోగలరు. ఏదైనా, ఇంత పరిణామంలో ఏ మాత్రం స్పష్టమైన నియమిత ఆదాయం లేకుండా, దివ్యశక్తి పని చేయకపోతే, దీనిని నిభాయించగలగడం అయే పని కాదు. సేవాతత్పరతతో కూడిన దానధర్మాలు మన పనిలో భాగం కాదు. అవి చేయదలుచుకున్నవారు వేరే ఉన్నారు. వారు ఆ పనులను కొనసాగిస్తారు. మేము చేతిలో ఉన్నదాని నంతా చేయదలుచుకున్న పనికి ఖర్చు పెట్టవలసిందే. మన అవసరాలతో పోలిస్తే మనకు లభించేది శూన్యం. సాధారణ మార్గాలలో డబ్బు సంపాదించే పనులు మనం చేపట్టలేము.

*

శ్రీమాత:

నాకు ఎవరికీ వారి డబ్బు కోసం వ్రాసే అలవాటు లేదు. మనుషులు దైవానికి తమ డబ్బు ఇవ్వడాన్ని వారికి ఇవ్వబడిన ఒక గొప్ప అవకాశం మరియు దైవానుగ్రహం అని వారు అనుకోకపోతే అది వారి దురదృష్టం! పనికి డబ్బు అవసరం అవుతుంది, డబ్బు నిశ్చయంగా వచ్చి తీరుతుంది. ఎవరికి అది ఇవ్వగలిగిన భాగ్యం ఉందో చూడవలసి ఉంది.

*

మేము ప్రజల నుంచి దానం ఆశించడం లేదు, వారి ఆత్మకు ఎక్కువగా దగ్గర అవడానికి వారికి ఈ విధంగా ఒక అవకాశం ఇవ్వబడింది.

వ్యవస్థ — వర్గీకరణ

శ్రీఅరవిందులు:

నీవు చెప్పదలచుకున్నది, బహుశా, అందరికీ పూర్తి స్వేచ్ఛకు అనుమతిని కేవలం వారి మీద వారు విధించుకునే నియమావళి మాత్రం ఉండేటట్లు ఇవ్వాలనేగా; అది ఎప్పుడు సాధ్యపడుతుందంటే, ఒక్క అంతరంగ సాక్షాత్కారం కోసం మాత్రమే సాధన అయిన సందర్భంలో మాత్రమే; దానికి జీవితంతో సంబంధం లేదు. లేదా

ఉమ్మడి జీవనం లేదా సమిష్టి కార్యాచరణ లేదా మరే ప్రాముఖ్యత కలిగినదేదీ లేని సందర్భంలో మాత్రమే. కాని ఇక్కడ పరిస్థితి అది కాదు. మేము జీవితం, క్రియాకలాపాలు, భౌతిక ప్రపంచంతో ముడిపడిన కార్యసరళిని చేయబూనాము. నేను చేస్తున్న ఈ ప్రయత్నంలో, ఆధ్యాత్మిక సాక్షాత్కారం పొందటం మొట్టమొదటి ఆవశ్యకత, కాని అది బాహ్యజీవితం లోను, మనుషుల్లోను, ప్రపంచంలో కూడా సాక్షాత్కారం పొందకుండా పూర్తి కాబోదు. ఆధ్యాత్మిక చైతన్యం అంతరంగంలోను దానితోబాటు ఆధ్యాత్మిక జీవితం బాహ్యములోను ఉండాలి.... మా శ్రమ ఫలితంగా ఏర్పడినదాని మొదటి రూపం ఆశ్రమం; చేయవలసిన పనికి సన్నద్ధం చేయడానికి ఉపయోగపడే క్షేత్రం ఇది. దీని నిర్వహణ బాధ్యత శ్రీమాతది. దానికి ఒక క్రమంలో వర్గీకరణ, ఈ వ్యవస్థ ఉండాలి. అది నిబంధనలు, నియమావళి లేకుండా జరగదు. నియమావళి అహాన్ని, మానసిక ఇష్టాయిష్టాలను, రజోప్రాణప్రకృతిని అధిగమించడానికి కూడా అవసరమైనదే. ఏ విధంగా చూసినా అది సహాయపడేదే. వీటిని అధిగమించగలిగితే, బాహ్యనిబంధనలు వగైరాల అవసరం చాలా తక్కువ అవుతుంది; అప్పుడు సహజసిద్ధంగా అభిప్రాయాల మధ్య అంగీకారం, ఏకత్వం, సామరస్యత, సహజసిద్ధమైన ఋజువర్తన నెలకొంటాయి. కాని ఇప్పుడున్న పరిస్థితులు ఇలాగే కొనసాగితే, నియమావళిని పరిత్యజించినా లేక తీసివేసినా, మనుషులు తమకు తాముగా తమ మీద విధించుకునే నియమావళిని మినహాయించి, ఒనగూడే ఫలితం ఓటమి, ఉపద్రవమే.

*

ఆశ్రమంలో ఇప్పుడు ఉన్నది శ్రీమాత ఏర్పరచగలిగి, కొనసాగించగలిగినటువంటి వ్యవస్థ, వర్గీకరణ.... ఆ వ్యవస్థ, ఆ వర్గీకరణ సమిష్టిగా పనిచేయడానికి అవసరం; ఆశ్రమాన్ని బయటి నుంచి చూసేవారి ప్రశంసకు, ఆశ్చర్యానికి అది పాత్రమయింది; ఆ కారణంగానే ఎంతోమంది చేసే విద్వేషదాడులకు తట్టుకుని మనగలుగుతున్నది. లేకపోతే వారు చాలా కాలం క్రితమే దానిని అంతం కావించి ఉండేవాళ్లు.

*

సాధకులు కనీసం సిద్ధయోగులు కానంతవరకు ఆత్మనియంత్రణను కఠినంగా పాటించి తీరాలన్నది పూర్తిగా సరయిన మాటే; వారు యథేచ్ఛగా, అతిగా ఎటువంటి దానిలోనైనా పాలు పంచుకోవటం, నిర్లక్ష్యం, అత్యాశ లేక వ్యక్తిగతమైన సరదాల నుంచి

నిగ్రహించుకోవడమెలాగో తెలుసుకుని ఉండాలి. వారు ఆ పనులు చేస్తుంటే, శ్రీమాత ప్రతి నిమిషం వారిని సరిగా ఉన్నారా లేదా అని పరీక్షిస్తూ జోక్యం చేసుకోదు; ఒక ప్రమాణం నెలకొల్పబడంది, వారికి దుబారా చేయవద్దని హెచ్చరించబడింది, చేయ వలసిన పనికి ఒక కార్య ప్రణాళిక రూపొందించబడింది, మిగతాదంతా వారు తెలుసుకో గలగాలి. అంతరంగంలో శ్రీమాత శక్తి సహాయం చేస్తుండగా వారు తమ చైతన్యం తోను, ఇచ్ఛతోను బలహీనతల నుండి బయటపడి వృద్ధి పొందాలి.... శ్రీమాత ఎప్పుడూ అదే చేయాలని బలవంతం చేయదు, ఆమె జాగ్రత్తగా కనిపెట్టి చూస్తూ, పరీక్షిస్తూ ఉంటుంది. సాధకుల వ్యక్తిగత జీవితాలలో కన్నా, బాహ్యంలోనే ఎక్కువగా కల్పించుకుంటుంది. కాని వారు వారి చైతన్యంతో, అనుభవాలతో, తాము చేసిన పొరపాట్ల నుంచి నేర్చుకున్న పాఠాలతో వృద్ధి పొందడానికి ఇంకా అవకాశం కల్పి స్తుంది. బాహ్యం మీద ఒత్తిడి చేసి మార్పు తీసుకువచ్చేదాని కంటే అంతరంగమార్పు రావటానికే ఇష్టపడుతుంది కనుక తరుచుగా అంతరంగంలోనే ఒత్తిడిని కలుగ చేస్తుంటుంది.

*

మొత్తాన్నంతటినీ వ్యవస్థీకరించే తన పని కోసం శ్రీమాత వివిధ శాఖల అధిపతులను ఎన్నుకున్నది. పనుల కార్యాచరణ పద్ధతి, వివరాలన్నింటిని ఆమే పొందుపరచింది, శాఖల అధిపతులందరూ దానిలో ఆమెచే శిక్షణ ఇవ్వబడిన తరువాతనే తాను వైదొ లగి తాను అనుకున్న పద్ధతులలో పని జరుగుతుందని ఆశిస్తూ వారికి పూర్తి బాధ్యతలను అప్పగించింది, కాని ఎల్లప్పుడూ జాగ్రత్తగా కనిపెట్టి చూస్తూనే ఉంటుంది.... కాని సాధకులు, పనిచేసేవారు తాము ఇక్కడ ఉన్నది అహం సంతృప్తికి, ప్రాణిక, భౌతిక అవసరాల సంతృప్తికి యథేచ్ఛగా తమ ఇష్టం వచ్చినట్లు వాటిలో పాలు పంచుకోవటం కోసం కాదు. దానికి భిన్నంగా ఒక ఉన్నతమైన, నిక్కచ్చిగా ఫలితాన్ని అపేక్షించే యోగం కోసం. దాని మొదటి లక్ష్యం కోరికను దునుమాడి, నాశనం చేసి, దాని స్థానంలో దివ్యసత్యం, దివ్య ఇచ్ఛను నెలకొల్పడం.

*

ఆశ్రమంలో స్వతంత్రమైన పని అంటూ ఏదీ లేదు. ప్రతిదీ వ్యవస్థీకరించబడి, ఒకదానితో ఒకటి అవినాభావ సంబంధం కలిగి ఉంటాయి. శాఖల అధిపతులు కాని, పనిచేసేవారు కాని ఎవరూ స్వతంత్రులు కారు. పై అధికారులను మన్నించటం, సహకారం

అందించటం అనేవి అన్ని విధాలైన సమిష్టి పనులకు అత్యావశ్యకం; అది లేకపోతే అంతా అరాచకమే.

*

శ్రీమాత:

ఆశ్రమంలో బాహ్య నియమావళిగాని, ఇంకా దృష్టికి గోచరమయే ఎటువంటి పరీక్షలూ లేవు. కాని అంతరంగ పరీక్ష చాలా కఠినంగా ఉంటుంది, నిరంతరం ఉంటుంది, ఎవరైనా సరే ఇక్కడ ఉండాలంటే చాలా చిత్తశుద్ధితో, అహాన్నంతా అధిగమించాలనే, స్వాతిశయాన్నంతా జయించి తీరాలనే ఆకాంక్షతో తప్పక ఉండి తీరాలి.

బాహ్యపరంగా పూర్తి సమర్పణ కోరడం జరగదు. కాని ఎవరైతే అంటిపెట్టుకుని ఉండాలనుకుంటారో వారికి అత్యావశ్యకం. సమర్పణలోని చిత్తశుద్ధిని పరీక్షించడానికి ఎన్నో వస్తుంటాయి. అయినప్పటికి అనుగ్రహం, సహాయం అనేవి వాటిని అపేక్షించే వారికి ఎల్లప్పుడూ ఉంటాయి. విశ్వాసం, గట్టి నమ్మకంతో వాటిని అందుకోగలిగితే, వాటి శక్తి అపరిమితం.

*

ఆశ్రమంలోని పనిలో అశ్రద్ధ విశ్వాసఘాతుకం.

సహవాసుల మధ్య సహజీవనం

శ్రీఅరవిందులు:

సహవాసుల మధ్య సాధారణ సహజీవనం ఏ విధంగా ఉండాలనే విషయం మీద శ్రీమాత ఎటువంటి విధివిధానాలను నొక్కి చెప్పలేదు (దయార్ద్రత, ఇతరుల కష్ట సుఖాలలో పాలు పంచుకోవడం, మర్యాద అనేవి ఎప్పుడూ ఉండవలసినవే). కారణం అది ధ్యేయం కాదు. నూతనచైతన్యంలో ఏకత్వం ధ్యేయం. దానికి మొదట చేయ వలసిన పని ప్రతివారూ తాము సాధన చేస్తూ ఆ నూతన చైతన్యానికి చేరుకుని, అక్కడ ఏకత్వం అనుభూతిని సాక్షాత్కరించుకోవాలి.

*

ఈ యోగం యొక్క ప్రధాన సూత్రం దైవానికి మాత్రమే పూర్తిగా తనను తాను

అర్పించుకోవటం, మరెవ్వరికీ కాదు, మరి దేనికీ కాదు; దివ్యమాత శక్తి సంయోగంతో మన లోనికి మార్పు చెందించే అతిమానస దైవ తేజస్సు, శక్తి, విశాలత, శాంతి, శుద్ధత, సత్యచైతన్యం, ఆనందాల నన్నింటిని తీసుకురావాలి. కనుకనే, ఈ యోగంలో, ఇతరులతో ప్రాణిక సంబంధాలకు లేక పరస్పరం ఇచ్చిపుచ్చుకోవటానికి చోటు లేదు; అటువంటి సంబంధాలు లేక ఇచ్చిపుచ్చుకోవటాలు ఏమాత్రం ఉన్నా ఆత్మను నిమ్న చైతన్యానికీ దాని నిమ్నప్రకృతికీ కట్టిపడవేసి, దైవంతో నిజమైనటువంటి, పూర్ణసంయోగానికి అడ్డుపడి, అతిమానస సత్యచైతన్యానికి ఆరోహణ, అతిమానస ఈశ్వరిశక్తి అవరోహణలకు రెండింటికీ ప్రతిబంధకం అవుతుంది.

అనువాదం: డా. త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ

ఆశ్రమంలో పని, దాని ప్రాముఖ్యత

శ్రీఅరవిందులు ఇలా వివరించారు:

ఇది ఇతర ఆశ్రమాల వంటిది కాదు. ఇక్కడి సభ్యులు సన్యాసులు కారు. 'మోక్షసాధన' వీరి లక్ష్యం కానే కాదు. యోగస్పృహతో, యోగశక్తితో కార్యనిమగ్నులు కావటమే వీరు చేస్తున్న ప్రయత్నం. పనికి ఇంతకు మించిన ప్రాతిపదిక వేరొకటి ఉండే అవకాశమే లేదు. ఈ ఆధ్యాత్మిక సన్నాహంలో భాగంగా సభ్యులు ఏదో ఒక 'పని' చేయవలసి ఉంటుంది.

మీరు వ్రాసినదాన్ని బట్టి పని అంటే సరియైన భావన మీకు ఉన్నట్లు తోచటం లేదు. ఇక్కడ జరిగేది సమాజసేవ లాంటిది కాదు. సాధకుల సంక్షేమానికి ఉద్దేశించింది కూడా కాదు. స్వీయవ్యక్తిత్వ ప్రకటనకో, సామూహిక ప్రాణికాహంకారాన్ని సంతృప్తి పరచటానికో ఇక్కడ కార్యక్రమాలు జరగటం లేదు. సంతోషంగా సంఘజీవనం సాగించటం కూడా లక్ష్యం కాదు. సాధకులు పరస్పరం తమ మనోభావాలనూ, సంబంధాలనూ, ప్రాణిక ఆవేశాలనూ ఇతరులతో పంచుకునే అవకాశం కల్పించటం ఇక్కడి ఉద్దేశం కాదు.

ఇదొక ఆధ్యాత్మిక కార్యక్రమం. అంతర్గత శక్తులు భగవంతుని యందు నిమగ్నం చేసి, భగవంతునకు అంకితమై, దైవపరంగా ఇక్కడి కార్యక్రమాలు జరుగుతూ

ఉంటాయి. మనసులోని అల్పమైన అహంకారాన్ని దివ్యత్వంతో మేళవించి, శుద్ధపరచి ఆ దివ్యత్వానికి సమర్పించుకోవటమే ఇక్కడి కార్యక్రమాల ఉద్దేశం. అజ్ఞానంలో కొట్టుమిట్టాడుతున్న స్వీయనిర్దేశికత్వానికి బదులుగా దివ్యత్వపు నిర్దేశికత్వాన్ని ప్రతిష్ఠించుకోవటమే దీని లక్ష్యం. ఒక్క మాటలో చెప్పాలంటే స్వకీయమైన ఇచ్ఛను దైవేచ్ఛగా పరివర్తించుకోవటం ఇక్కడ జరుగుతుంది. ఇదే కర్మయోగ మంటే!

మానవసేవే మాధవసేవ అని భ్రమించటమే ఒక శుద్ధ తప్పు. నేరుగా దైవాన్ని సేవించటానికి బదులు మనకు దగ్గరలో ఉన్న మానవులకు సేవ లందించటంలో మానసిక, ప్రాణిక, నైతికశక్తుల ప్రేరణ ఉంటుంది. ఇది ఆధ్యాత్మిక జీవనం కానే కాదు.

పూర్ణయోగంలో ముందుకు సాగటానికి 'పని' అనేది ఒక మార్గం — పూర్ణయోగం లోని కర్మయోగ మార్గం. యోగమార్గంలో నిస్వార్థంగా కర్మను చేయటం, విధేయత, జాగరూకత, క్రమశిక్షణలను ఆత్మపరంగా కాకుండా దైవపరంగా చేస్తున్నామని విశ్వసించటం ఇక్కడి పని యొక్క ఆశయాలు. దీని ద్వారా సమన్వయమూ, సహనము సాధించవచ్చు.

అహంకారాన్ని తృప్తిపరచటం కోసం చేసేది 'పని' అని నేను అనుకోను. అజ్ఞానము, అహంకారముతో చేసేది, రజోగుణ ప్రధానమైనది, కర్మ కానే కాదు. అహాన్ని అధిగమించాలనే ప్రయత్నం లేని చోట కర్మయోగం ఉండదు. అట్టి స్థితిలో కేవలం 'అహం' వలన, రజోగుణం వలన కలిగే కోరికలను తీర్చుకోవటమే 'కర్మ' గా చలామణి అవుతుంది. కాని అది కేవలం అజ్ఞానానికి చిహ్నమే.

పరోపకారం, మానవసేవ అనేవి నైతిక ఆదర్శాలు. వీటిని నిగూఢ సత్యానికి ప్రతిరూపాలుగా మనసు భ్రమిస్తూ ఉంటుంది. దైవం కోసం దైవంలో లీనమై చేసేదే కర్మ. ఇందులో ఇతర భావాలకు స్థానం లేదు. మొదట్లో ఇది సాధ్యం కాకపోవచ్చు. సరియైన దృక్పథం, సరియైన సంకల్పం ఉన్న చోట మాత్రమే అది తనకు తానుగా సిద్ధిస్తుంది.

*

పనియే యోగము

అంతర్గత మానసిక, ఆధ్యాత్మిక శక్తుల వికాసం కర్మకు ప్రాథమికమైనది. దాన్ని

కేవలం కర్మగానే 'ఆచరించటం' అప్రధానమైనది. శ్రీమాతకు సమర్పణగా జరిగే ప్రతి పనీ యోగసాధనలో భాగమే. అంతరంగ వికాసానికి అది మార్గమూ, అంతర్భాగమూ అవుతుంది. సాధకుని మానసిక పరిణామం పెరుగుతున్నకొద్దీ ఇది తెలుస్తుంది.

*

పని యోగంలో ఒక భాగము. దివ్యచైతన్యపు ఉనికిని, తేజస్సును, శక్తిని ప్రాణికస్థాయిలో జరిగే కార్యక్రమాలలోనికి ఆవిష్కరిస్తుంది. సమర్పణ భావాన్ని, దాని పరిధిని విస్తృతం చేస్తుంది.

*

'పని', దాని ఫలితాలు శ్రీమాతకు చెందినవే అనే భావన మాత్రమే చాలదు. శ్రీమాత శక్తి మన వెన్నంటి ఉన్నట్లుగా భావించటం మనం నేర్చుకోవాలి. ఆమె ప్రభావానికీ, ఆమె నిర్దేశిత్వానికీ సిద్ధపడాలి. కేవలము మానసిక ప్రయత్నమే చాలదు. మన చైతన్యంలో శ్రీమాత శక్తి పనిచేస్తున్నట్టు, నీకు అండగా వుంటున్నట్లు భావించటం నిజమైన దృక్పథం.

ఈ రకమైన భావన పెంపొందించుకోవటంతో పాటు, చేసే ప్రతి పనీ శ్రీమాతకు సమర్పణగా భావించాలి. అప్పుడే ఇది నీలో నిలచి ఉంటుంది. పనిలో ఉండి ధ్యానం చేస్తూ ఉండటం కూడా సరియైనది కాదు. ధ్యానం నిన్ను పనిలో నిమగ్నం కానీయదు. పనిని నీవు శ్రీమాతకు సమర్పణ చేయదలిస్తే శ్రీమాత నీ మనోగతంలో నిలిచి యుండాలి. ఈ స్థితి కేవలము ప్రాథమిక దశ మాత్రమే.

శ్రీమాత దివ్యరూపం నీ ముందున్నపుడు కలిగే నిశ్చలత, నీ ద్వారా పని చేస్తున్నది ఆమె శక్తియే అన్న భావన ఈ యోగానికి గుర్తులు. ('మానసికం' దాని పని అది చేసుకుంటూ పోతుంది) శ్రీమాత శక్తి నిన్ను ఒక మార్గంలా, పనిముట్టులా ఉపయోగించుకుంటున్నదని భావించటం మొదలుపెడ్తావు. దివ్యత్వమే నీ పనిలో అంతర్భాగం అవుతుంది!

ఈ స్థితిని సాధించాలంటే మొదటగా ఒక అతీత శక్తి నీ మనసును నడిపిస్తున్నదని భావన చేయాలి. తర్వాత నీ సాధన ద్వారా ఆ శక్తిని నీ పనిలో ప్రవేశపెట్టాలి. ఈ రెండింటిలో దేనినీ నీవు ఒకేసారి సాధించగలవని నేను అనుకోను. మొదట ఇంతకంటె ఉన్నతమైన అంతఃచైతన్యంలో నివసించటం నేర్చుకోవాలి.

శ్రీమాత ఇలా అన్నారు:

సృష్టికర్తకు ప్రాతినిధ్యం వహించే ఉనికి ఏదైతే ఉన్నదో దాని ప్రతీక మన వ్యవస్థలో అంతర్గతంగా ఒదిగి ఉన్నదని నీవు గమనించగలవు. ఇక్కడ పని సర్వం తానేయైన పరమాత్మకే చెందుతుంది. ఏదీ స్వప్రయోజనం కోసం జరగదు. పని అంటే ప్రేమను పరమాత్మకు అర్పణ గావించటమే. మన శక్తి ప్రేమశక్తియే. నేను కేవలం మార్గదర్శిని, నామమాత్రపు ప్రతీకను మాత్రమే.

ఆశ్రమం నీ కోసమూ కాదు, నీ పై అధికారుల కోసమూ కాదు. ఇది దైవ కార్యక్రమం. నీవు దైవానికి సంపూర్ణంగా అంకితం కావాలి; అల్పమైన మానవ ప్రయోజనాలకు కాదు.

పరమాత్మ కోసం పనిచేయటమే శరీరంతో చేసే దైవప్రార్థన.

అనువాదం: కె. ఆర్. యల్. నరసింహారావు

శ్రీమాత సన్నిధిలో ధ్యానము

శ్రీమాత

ఆశ్రమంలో ఇదివరలో జరిగిన ఉదయం లేక సాయంకాలపు ధ్యానసమయాల్లో అక్కడున్న వారందరి చైతన్యాన్ని ఏకీకృతం గావించి నాకు సాధ్యమైనంత ఎత్తుకు దైవం దిశగా కొనిపోయేదాన్ని. ఈ గమనానికి స్పందించగలిగేవారు, దానిని అను సరించేవారు. అది దైవం దిశగా ఆకాంక్ష, ఆరోహణాక్రమంతో కూడిన సాధారణమైన ధ్యానం. ఇక్కడ, ఈ క్రీడాప్రాంగణంలో చేయవలసిందల్లా, ఇక్కడున్న వారందరిని ఏకీకృతం చేసి, వారిని వివృతం గావించి, దివ్యశక్తిని అవరోహణ గావించి, దానిని వారిలో ప్రవేశింపజేయుట. ఈ చర్య ఆశ్రమంలో చేసినదానికి విరుద్ధమైనది. అందువలన ఇక్కడి ఏకాగ్రత, ఆ ఏకాగ్రతకు ప్రత్యామ్నాయం కాదు. అదే విధంగా ఆ ఏకాగ్రత దీనికి ప్రత్యామ్నాయం కాదు. ఇక్కడ జరిగేది ఒక అసాధారణ చర్య. ఆశ్రమ ధ్యానంలో నేను అక్కడున్నవారందరి చైతన్యాన్ని సమీకరించి ఆకాంక్ష శక్తితో దానిని దైవదిశగా కొనిపోయాను. అనగా, ప్రతి ఒక్కరిని కొంత పురోగతి సాధించునట్లు

చేశాను. కాని, ఇక్కడ, అందుకు బదులు మిమ్మలను ఎలా ఉన్నారో అలానే స్వీకరిస్తాను. ప్రతి ఒక్కరు నాతో ఇలా అంటారు: "రోజంతా చేసిన పనులతో ఇక్కడ నిలిచాము. మా శరీరంతో శ్రమించాము, అది ఇక్కడ ఉన్నది, మమ్మలను మా పనులను యథాతథంగా మీకు నివేదిస్తున్నాము." ఇక నా పని దీనినంతా సమీకరించి, ఒక సమానాకృతి గల పదార్థంగ మలిచి, ఈ నివేదనకు సమాధానంగ (నివేదన ప్రతి ఒక్కరు వారి ఇష్టానుసారం చేయవచ్చు.) ప్రతి ఒక్కరి చైతన్యాన్ని వివృతపరచి, గ్రహణశక్తిని విస్తృతపరచి, మీరు గ్రహించినదాని నంతా ఏకం చేసి, దైవశక్తిని క్రిందికి కొనితేవాలి. అందువలన, ఆ క్షణాన మీలో ప్రతి ఒక్కరు, ప్రశాంతంగ శ్రద్ధ కలిగి ఉన్నట్లయితే, ఎంతో కొంత తప్పక స్వీకరించగలుగుతారు. మీకు దాని అవగాహన అన్ని వేళల కలగదు కాని, మీకు ఎంతో కొంత లభిస్తుంది.

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి, జానకి

క్రీడలు

శ్రీ అరవిందులు:

ఆశ్రమాలంటే ధ్యానం, అంతరంగ అనుభూతులు, అనుభవాలు, వాటికి సంబంధించిన సాధన వుండాలి కాని, ఆశ్రమాలలో క్రీడలు వుండడం అవసరమా? అని కొంతమంది ప్రశ్నిస్తారు. ఇంకా భౌతిక జీవితం నుంచి తప్పుకుని బ్రహ్మన్ లో విలీనం కావాలనే ప్రయత్నంలో వుండాలి కదా! అని కూడా అంటారు. కాని యిలాంటి కార్యక్రమాలు సాధారణంగా మామూలు ఆశ్రమాలలో వుండడం చూస్తూ మనం వాటికి అలవాటు పడిపోయాం. కాని ఇది ఆలాంటి ఛాందసమైన ఆశ్రమం కాదు. ఈ ఆశ్రమంలో యోగసాధనలో జీవితం కూడా కలిసి వుంటుంది. ఎప్పుడైతే మనం జీవితాన్ని కూడా చేర్చేమో అప్పుడు జీవితాని కవసరమయినది ఏదైనా తక్షణ ప్రయోజనాన్ని కలిగించేది, ఆత్మోద్ధరణకు తోడ్పడేది తప్పనిసరిగా అనుమతించాలి. ప్రాచీన కాలంలో ఆశ్రమాలలో ప్రాపంచిక విషయాల్ని పరిత్యజించడమనేది బ్రహ్మజ్ఞాని అయిన తరువాత చిట్టచివరి దశలో జరిగేది. కాని భౌద్ధమత ఛాయలు భూమిపై విస్తరించిన తరువాత ఆశ్రమాలు ఆరామాలుగా మారిపోయాయి. ప్రాచీన ఆశ్రమాలు పూర్తిగా ఆరామాలను

సాగించటంలో అత్యవసరమైనది సృష్టి యొక్క రెండు కొనలను కలపడం. 1) పదార్థ భూమిక 2) ఆధ్యాత్మిక శిఖరాగ్రం శారీరక వ్యాయామాలు, క్రీడలు లాంటి కార్యకలాపాలు ఆశ్రమజీవితంలో అనుమతించడంలో మనకు తెలిసేది, సాధన విధానాలు, సాధించవలసిన మొదటి లక్ష్యాలు, అస్తిత్వం దిగువ కొసకి చెందినవని, మానవ సమగ్రత యీ పరిమితుల్లోనే సాధించబడుతుందని. అంతకంటే గొప్ప దేదైతే వుందో అది ఉన్నతశక్తులు, చైతన్యశక్తులు, ఆధ్యాత్మిక శక్తి జోక్యంతో చేరుకో వచ్చు. అయినప్పటికీ, మానవ పరిమితుల్లో సాధించగలిగిన దేదైతో వుందో అది గణనీయమైనది. కొన్ని సమయాల్లో అపారమయినది.

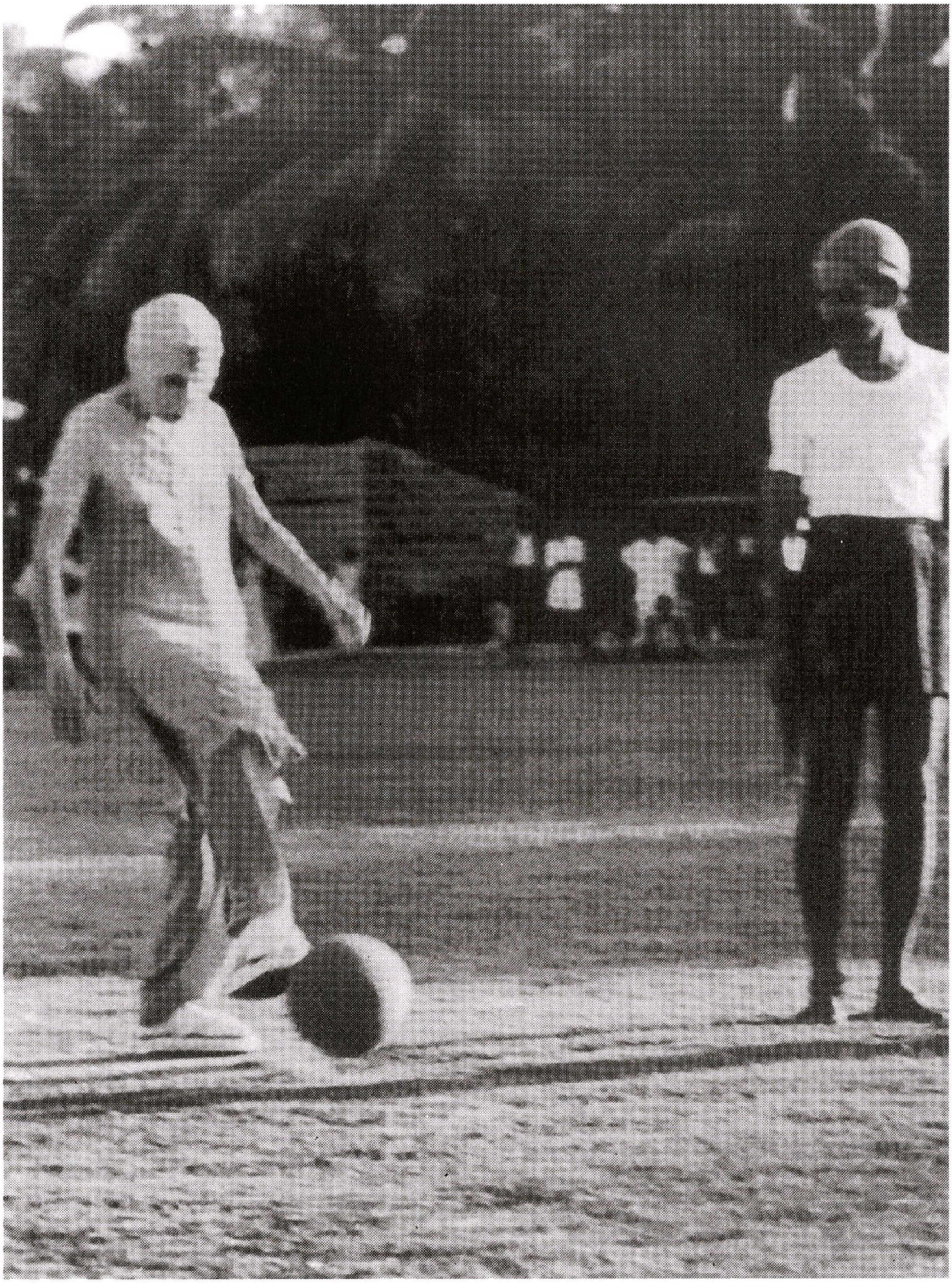
శ్రీమాత:

శారీరక కణాలలోకి చైతన్యం చొప్పించే మార్గమే భౌతిక సంస్కృతి. తెలిసినా, తెలియకపోయినా అది యదార్థం. మనం ఏకాగ్రతతో మన కండరాలు మన ఇష్ట ప్రకారం కదిలేటట్లు చేస్తున్నప్పుడు, మన అవయవాలు అంతకు ముందు కంటె మృదువుగా మడుచుకొనుటకు, వాటికి ఒక చురుకుదనం, లేక ఒక శక్తి లేక ఒక నిరోధక లేదా మృదువైన లక్షణం, యిటువంటివి ఏవైనా, వాటికి సహజంగాలేని వాటిని సమకూర్చడానికి ప్రయత్నించినప్పుడు, శరీరకణాలలో అంతకు పూర్వం లేని చైతన్యాన్ని చొప్పించడం ద్వారా ఒక మరింత సమానత్వం, ఎక్కువ గ్రహణశక్తి గల పరికరంగా మార్పుచెందుతుంది. అది నిర్వర్తించే చర్యల ద్వారా అది వృద్ధిచెందుతుంది. ఇది భౌతిక సంస్కృతి యొక్క ప్రాథమిక ప్రయోజనం. అయితే అదొక్కటే కాదనుకోండి, శరీరంలోకి చైతన్యాన్ని చొప్పించేది. అది ఒక అనిర్వచిత శక్తి, మొత్తం అంతటి మీదా పనిచేసేది.

*

మీ కొక విషయం గుర్తు చెయ్యాలి. అదేమిటంటే ఎక్కడా చెయ్యబడని ఒక ప్రత్యేకమైన పని యిక్కడ చెయ్యడానికే మనం వున్నది.

అత్యున్నత చైతన్యంతో అనుసంధానం కావడమే మనం ఆకాంక్షించవలసినది. అదే సార్వత్రిక చైతన్యం. ఆ సార్వత్రిక చైతన్యాన్ని మనలోకి అవరోహణ చేసుకుని, అభివ్యక్తం చెయ్యాలి. కాని అలా చెయ్యడానికి మనలో చాలా బలమైన పునాది కావాలి. ఆ పునాది యేదంటే మన భౌతిక అస్తిత్వం, మన శరీరం. అందుకే మనం

పోలినవి కావు. వాటిలో శిక్షణ పొందే పిల్లలకు, యువతకు, జీవితావసరాలలో తర్ఫీదు ఇవ్వబడేది.

*

శారీరక సమగ్రతను మనకందుబాటులో నున్న సాధనలతో ఎంత సమగ్రంగా తీర్చి దిద్దగలుగుతామో అంతగా తీర్చిదిద్దాలి. అదే భౌతిక సంస్కృతి యొక్క అంతిమ లక్ష్యం. సమగ్రతే సంస్కృతి యొక్క నిజమైన లక్ష్యం — ఆధ్యాత్మిక, చైత్య, మానసిక, ప్రాణిక సంస్కృతుల సమగ్రతే. భౌతిక సంస్కృతి అంత సమగ్రంగా వుండాలి. మన అన్వేషణ జీవి యొక్క పరిపూర్ణ సమగ్రత అయినప్పుడు భౌతిక విభాగాన్ని ఒక పక్కకి త్రోసివేయలేం. కారణం, శరీరమే పదార్థ భూమిక, శరీరమే మన సాధనా పరికరం గనుక. మన ప్రాచీన సంస్కృత సుభాషితం 'శరీరం ఖలు ధర్మ సాధనం' అంటుంది. అంటే ధర్మసాధన సాఫల్యం శరీరం ద్వారానే సాధ్యం. మన కోసం మనకి మనం ప్రతిపాదించగలిగే ప్రతి ఆదర్శం, ధర్మమే. అది పనిచేసే నియమావళి, ఆచరణ కూడ ధర్మం అవుతుంది. మనం నిర్ణయించుకొని ముందుంచు కున్న అంతిమ లక్ష్యం సంపూర్ణ సమగ్రత. మనం భూమి మీదకు తేవాలనుకున్న దివ్యజీవన ఆదర్శానికిది అవసరం. ఆధ్యాత్మిక జీవనం భూమి మీద సఫలీకృతం కావడం, జీవితం దాని స్వంత ఆధ్యాత్మిక పరివర్తన యిక్కడ యీ భూమి మీద పదార్థ ప్రపంచ నియమాల ప్రకారం జరగడం మన లక్ష్యం. శరీరం సైతం పరివర్తన చెంది, దాని ఆచరణ, కార్యక్రమ నిర్వహణ ఒక అత్యున్నత సామర్థ్యం, సమగ్రత పొంది, అది పొందడానికి వీలయినంత లేక, వీలుకల్పించబడినంత మేర వృద్ధిచెంది నప్పుడు గాని, ఆధ్యాత్మిక పరివర్తన సాధ్యపడదు.

ఇంతకు ముందు యిచ్చిన సందేశంలో చెప్పబడింది శరీరంలోను, మనసులోను, జీవితంలోను, స్వభావంలోను భౌతిక చైతన్యాన్ని సమగ్రంగా రూపొందించే ప్రక్రియ స్వయం సహజమైన శక్తిసామర్థ్యాల అభివృద్ధి ప్రక్రియకు తీసిపోయినదేమి కాదు అని. మనము ఆశ్రమంలో ప్రారంభించి, ప్రత్యేక ప్రాముఖ్యతనిస్తున్న భౌతిక చైతన్య అభ్యాసాలకు, ఆచరణలకు వాంఛనీయమైన ఫలితం ఇది. భౌతిక సంస్కృతి యొక్క అభివృద్ధి ఎల్లప్పుడూ మన లక్ష్యంలో ఒక భాగంగా గుర్తించాలి. దానికి సరియైన శారీరకాభివృద్ధి అత్యవసరమయిన అంశం. ఆరోగ్యం, బలం, యోగ్యత, ప్రాథమిక అవసరాలు. దేహనిర్మాణం దానికి బాగా ఉపకరిస్తుంది. పదార్థ ప్రపంచంలో దివ్యజీవనం

బలమైన దృఢమైన శరీరం కలిగి వుండాలి. ఆరోగ్యం, తట్టుకునే శక్తి, నైపుణ్యం, చురుకుదనం, దారుఢ్యం కలిగి దేనినైనా తట్టుకోడానికి సిద్ధంగా వుండాలి. అందువలన ఆ విధంగా శరీరాన్ని సిద్ధపరుచుకోవాలంటే శరీర వ్యాయామం, క్రీడలు, సాముగరిడీలు, కసరత్తులు, ఆటలు, పోటీలు ఇలాటివన్నీ అభ్యసించాలి. శరీర దారుఢ్యం పెంచుకోడానికి, మరింత బలంగా తయారవడానికి యివన్నీ అత్యుత్తమ మార్గాలు.

అనువాదం: నడిమింటి విజయలక్ష్మి

భౌతిక వస్తువుల పరిరక్షణ

శ్రీఅరవిందులు:

గోల్కొండ అతిధిగృహ నిర్వహణ నియమావళి విషయమై — నియమాలకు ఒక కారణముంది. వాటిని నిరర్ధకంగా విధించలేదు. మదర్ తన సొంత ఆలోచనలను రేమాండ్ , సమ్మర్ , ఇతరుల ద్వారా వాటిని రూపొందించారు. మొదటిది, దైవసదృశమైన జీవనంలోను, ఆధ్యాత్మికతలోను సౌందర్యం ఒక భాగమని శ్రీమాత విశ్వాసం. రెండవది, సజీవమైన వాటిలో దైవచైతన్యం ఉన్నట్లుగానే భౌతిక వస్తువులలో కూడా అంతర్లీనంగా దైవచైతన్యం ఉంటుందని శ్రీమాత నమ్మకం. మూడవది భౌతిక వస్తువులు తమదైన వ్యక్తిత్వం కలిగి ఉంటాయి. వాటిని ఆదరపూర్వకంగా చూడాలి, సక్రమమైన రీతిలో వినియోగించాలి. తప్పుగా, అనుచితంగా వాడరాదు, హాని కలిగించ కూడదు, నిర్లక్ష్యం చేయకూడదు. అలా కాని పక్షంలో అవి తమ అందాన్ని, విలువను పోగొట్టుకుని త్వరితగతిని నశించిపోతాయి. వాటిలోని చైతన్యాన్ని ఆమె అనుభూతి చెందేవారు. వాటి పట్ల ఆమెకు ఎంత సానుభూతి అంటే ఇతరుల చేతులలో స్వల్పకాలంలో చెడిపోయే, వ్యర్ధమయే వస్తువులు ఆమె వద్ద సంవత్సరాల పాటు మన్నికగా ఉండేవి. ఈ విధమైన భూమికపై గోల్కొండ ప్రణాళికను శ్రీమాత రూపొందించారు. అత్యున్నత సుందర నిర్మాణశైలిని అభిలషించి, సఫలత పొందారు. అసాధరణ రీతిలో రూపుదిద్దుకున్న ఈ గోల్కొండ నిర్మాణం పట్ల భవన నిర్మాణ నిపుణులు, భవననిర్మాణ రంగమునందు అవగాహన కలిగిన ప్రజలు కూడా అత్యుత్సాహంతో తమ హర్షాన్ని వెలిబుచ్చారు. యూరప్, అమెరికా లాంటి ఖండాలలో

కూడా ఇంత చక్కడి భవనానికి సాటి రాగల భవనాలు మరి లేవని అభిప్రాయపడ్డారు. ఇటువంటి నిర్మాణాన్ని చేయాలని గొప్ప ఆర్కిటెక్టె అయిన మాస్టర్ ఒకరు ఆశించారు. కాని ఆయనకు ఆ అవకాశం రాలేదు, అని ఒక ఫ్రెంచ్ ఆర్కిటెక్ట్ అన్నాడు. భవనం లోని అన్ని గదులు, గృహోపకరణాలు, కావలసిన బల్లలు, కుర్చీలు మొదలైన సామగ్రి అంతా కళాత్మకంగా, పొందికగా ఉండాలని శ్రీమాత కోరిక. ఆ పని కూడా అతి జాగ్రత్తగా పూర్తిచేయబడింది. అంతే కాక ప్రతి వస్తువు వాటి ప్రయోజనా న్ననుసరించి ఏర్పాటు చేయబడింది. ఒకదానితో ఒకటి కలిసిపోయి అన్యథా ఉప యోగించబడకుండ వస్తువులు యథాస్థానాలలో ఉంచబడ్డాయి. ఇవన్నీ వాడుకలో పద్ధతిగా కొనసాగాలి. ఇక్కడ నివసించేవారు, వీటిని దుర్వినియోగం చేస్తే అవి స్వల్పకాలంలో పాడవుతాయి. అందువలన నియమనిబంధనలు విధించబడ్డాయి. అంతకు మించి వేరే ఉద్దేశం లేదు. ఈ అతిథిగృహంలో ఉండటానికి సరైనవారిని లేక మామూలు అలవాటుకన్నా కొంత తక్కువ మొరటుగా మెసలడానికి శిక్షణ పొందినవారిని, అనుమతించినట్లయితే, శ్రీమాత ఆదర్శాన్ని కాపాడుతూ, ఖర్చు, శ్రమ వృధా కాకుండా ఉంటుందని శ్రీమాత ఆశించారు.

శ్రీమాత:

వాడబడే భౌతికవస్తువుల పట్ల అజాగ్రత్తగా ఉండటము అజ్ఞానానికి, అచేతనకు సూచన. ఏ భౌతిక వస్తువు పట్లనైనా, జాగ్రత్త వహించకపోతే, దానిని ఉపయోగించే హక్కు నీకు లేదు.

ఒక భౌతిక వస్తువుపై శ్రద్ధ వహించడం, దానిపై ఉండే మమకారంతో కాదు, కాని, ఆ వస్తువులో దైవచైతన్యం కొంతమేరకు అభివ్యక్తమై ఉంటుంది కాబట్టి.

*

(ఒక సాధకునికి)

అది దురుద్దేశం కాదు, నిర్లక్ష్యం అని నేనిచ్చిన వివరణను నేను కాదనను, కాని నీకు ఒకటి చెప్తాను. నా వరకు నిర్లక్ష్యం అనేది, దురుద్దేశం యొక్క అత్యధిక చెడు లక్షణం. కారణం, అది అవిశ్రాంత జాగరూకతను అర్థించే దివ్య చైతన్యాన్ని, దివ్యప్రేరణను తిరస్కరిస్తుంది కనుక.

*

నైపుణ్యతగల చేతులు, నిష్ఠతో కూడిన జాగ్రత్త, నిర్విరామ శ్రద్ధ ఉంటే చాలు, పదార్థం ఆత్మకు విధేయతతో మెలగడానికి.

అనువాదం: సిద్ధులగారి త్రివేణి

చిచ్ఛక్తి ఆశ్రమంలో పనిచేస్తున్నది

శ్రీఅరవిందులు:

ఇచట (ఆశ్రమంలో) పనులు ఎలా జరుగుతున్నాయో వివరించ ప్రయత్నించడం చాలా ముఖ్య విషయంగా నాకు కన్పిస్తోంది.

ఇచట పని ఒక మానసిక పథకం ప్రకారం, ఒక స్థిరమైన కార్యక్రమం ప్రకారం లేదా ముందుగా నిర్ణయించబడిన ఒక పద్ధతి ప్రకారం ఏనాడూ జరుగలేదు. సదా కొనసాగించబడిన, పెంపొందించబడిన, బలోపేతం చేయబడిన చిత్ తపస్సు యొక్క ఒక ఉద్యమం ద్వారా సమస్తం సజీవ జీవిలాగ పుట్టి, పెరిగి, అభివృద్ధి చెందింది. చిచ్ఛక్తి పదార్థంలోని కవతరించి విస్తరిస్తున్నప్పుడు అది తనను వ్యక్తం చేసుకొనేటందుకు, అభివ్యక్తీకరించుకొనేటందుకు తగిన ఉపకరణాల కోసం అన్వేషిస్తుంది. ఉపకరణం ఎంతెంతగా ఉన్ముఖమై స్వీకరిస్తుందో, నమ్యం కాగలుగుతుందో. అంతంతగా మంచి ఫలితాలుంటాయని వేరే చెప్పవలసిన అవసరము లేదు.

దివ్యక్రియాశక్తి, దివ్యచేతన పనిచేస్తున్నదనే స్పష్టమైన, ఖచ్చితమైన అవగాహన వున్నది. తమ పనిలో దివ్యక్రియాశక్తి అస్తవ్యస్తం అయినపుడు లేక దివ్యచేతన కాంతి హీనం అయినపుడు నేను జోక్యం చేసుకొని ఆ కదలికను సరిజేయవలసి ఉంటుంది. అనేక సందర్భాల్లో విషయాలు కలగాపులగం అవుతాయి. అటువంటప్పుడు గూడా అస్తవ్యస్తంగా తయారైన నకలును, అసలైన దాన్నుండి వేరుచేయడానికి నేను జోక్యం చేసుకోవలసి ఉంటుంది.

అలాంటి ప్రత్యేక సందర్భాల్లో తప్పించి అందరికీ కర్మ చేయడంలో గొప్ప స్వేచ్ఛ ఇవ్వబడింది. ఎందుచేతనంటే అసంఖ్యాక రీతుల్లో అభివ్యక్తి యొక్క పరిపూర్ణత కోసం, సమగ్రత కోసం, చిచ్ఛక్తి తనను తాను వ్యక్తం చేసుకుంటుంది. ఆ అభివ్యక్తికి ప్రత్యేకించి ఇవే మార్గాలు అని వేటినీ స్థిరీకరించలేదు, ఏది సరైనదో తేల్చడానికి

ముందు చాలా తరచుగా కొన్ని ప్రయత్నాలు జరుగుతాయి.

దివ్యజనని వివరణ:

ఏ ఒక్క క్షణంలో కూడా చేతన యొక్క చలనం ఆగిపోలేదు అని చెప్పగలను. 'సృష్టిగమనం' మొదలైంది, తరువాత ఆగిపోయింది, మళ్లీ మొదలైంది అని కాదు. చేతన సదా పునః సృష్టి చేస్తూనే వుంది. అంటే సృష్టించడం అనే తన కార్యాన్ని చేస్తూనే వుంది. అది జరిగిపోయిన కార్యం, ఆ జరిగిపోయిన కార్యంలో నుంచే ఇది పెరుగుతున్నది అని కాదు. ఇదిలా వుండడానికి ఆ కార్యం అలా జరుగుతూనే వుంటుంది. ఇదివరకు జరిగినదానిని కొనసాగించడం గాకుండా, అది దేనిని చూస్తున్నదో దాని ఫలితంగా చేతన సదా పనిచేస్తూనే వుంది. మానసిక ఉద్యమంలో అయితే ఇదివరకు జరిగినదాని కొక పర్యవసానం వుంటుంది — ఇదలాంటిది కాదు. చేతన సదా చూస్తూ ఏది చేయవలసి వుందో దానిని చేస్తుంటుంది. దీన్నర్థంచేసుకోవడం చాలా ముఖ్యం. ప్రతిదాని విషయంలోనూ అది ఇలా తన పనిని కొనసాగిస్తూంటుంది. ఎంతమాత్రం 'రూపొందించడం' కాదు. దేని పెరుగుదలను చూస్తూ వుండాలో ఆ 'రూపాన్నేర్పరచడం' ఎంత మాత్రం కాదు. చేతన ప్రతి క్షణం అనుసరిస్తూ, అంటే తన ఉద్యమాన్ని తాను అనుసరిస్తూ వుంటుంది. అది సమస్తాన్నీ అనుమతిస్తుంది, అంటే అది మహిమలు, తిరోగమనాలు వగైరాలను, ప్రతిదాన్నీ అనుమతిస్తుంది. అది మానవ సృజనల విధానానికి సరిగ్గా వ్యతిరేకమన్న మాట. అదలా వుంది, అలా వుండడమే కొనసాగుతుంటుంది, నేనున్నంతవరకు అది ఎల్లప్పుడూ అలానే వుంటుంది.

ఒక అధి మనః సృష్టి

దివ్యజనని:

నేనిదంతా చూచినపుడు, గతంలో జరిగిన ఒక విషయం గుర్తుకొచ్చింది. అది జరి గింది 1926 లోనని సరిగానే గుర్తుంచుకొన్నాననుకొంటాను. అతిమానసచేతన అభివ్యక్తిని వేగిరపర్చడంపై కేంద్రికరించేందుకు, ఏకాంతం లోనికి ఉపసంహరించు కొనేందుకు, శ్రీఅరవిందులు ఆశ్రమానికి సంబంధించిన బాహ్యకార్య నిర్వహణను నా కప్పగించారు. ఆశ్రమంలోని వారికి సాయం చేయడం, మార్గం చూపించడం

అనే పనిని నా కప్పగించినట్లు, నేను శ్రీఅరవిందులతో సంపర్కంలో వుంటాననీ, అందువల్ల సహజంగానే, నా ద్వారా తాము పనిచేస్తుంటామని, అప్పుడు అక్కడున్న కొద్దిమందికి శ్రీఅరవిందులు చెప్పారు. ఆకస్మికంగా, ఆ వెంటనే విషయాలన్నీ ఒకానొక రూపం తీసుకొన్నాయి. అసాధరణ రీతిలో, వివరణతో సహా ఒక అత్యంత ప్రశస్తమైన సృష్టి, అద్భుతమైన అనుభవాలతో, దివ్యజీవులతో సంబంధాలు, మహిమోపేతమైనవని అన్పించే సర్వ విధ అభివ్యక్తులు చోటు చేసుకొన్నాయి. ఒకదానిని మించి మరొకటిగా అనుభవాలు పరంపరగా ప్రాప్తించాయి. పూర్తిగా ప్రశస్తమైన, అత్యంత ఆసక్తి కలిగించే రీతిలో విషయాలు ఒకదాని తర్వాత ఒకటిగా బహిర్గతమయ్యాయి అని చెప్పక తప్పదు.

ఒక రోజు మామూలుగానే, ఏం జరుగుతున్నదో చెప్పడానికి శ్రీఅరవిందుల దగ్గరకు వెళ్ళాను — నిజంగా ఆసక్తి కలిగించే విషయం దగ్గరకొచ్చాం. ఏం జరిగిందో చెప్పడంలో నేను బహుశా కొంత అత్యుత్సాహం చూపాననుకొంటాను — అప్పుడు శ్రీఅరవిందులు నా వంక చూసి ఇలా అన్నారు. "అవును, ఇది అధిమనః సృష్టి.[1] చాలా ఆసక్తిదాయకంగా వుంది, చాలా బాగా జరిగింది. ప్రపంచమంతా నీ కీర్తిప్రతిష్టలను విస్తరింపజేసే మహిమలను చేయగలవు. భువిపై సంభవించే సంఘటనలన్నింటినీ తలక్రిందులు చేయగలవు." తర్వాత చిరునవ్వుతో "అదొక గొప్ప విజయమే. కాని అది అధిఃమనః సృష్టి. మనకు కావలసింది ఈ విజయం కాదు, మనం అతిమనస్సును భువిపై ప్రతిష్టించాలనుకొంటున్నాం. ఒక నూతన ప్రపంచాన్ని, సమగ్రమైన అతిమానస ప్రపంచాన్ని సృష్టించేందుకు వెనువెంటనే లభించే విజయాన్నెలా త్యజించాలో తెలుసుకొని వుండాలి" అన్నారు.

---

[1] అతిమనస్సుకు, మానవ మనస్సుకు మధ్య చేతనకు సంబంధించి అనేక శ్రేణులు, స్తరాలు, లేదా పొరలు — దాన్ననేక విధాలుగా చెప్పవచ్చు — ఉన్నాయి. వాటిలో మనస్సుకు మూలం మానసిక ద్రవ్యం ఉన్నాయి. వాటి పర్యవసానంగా చేతన కదలికలు అధికాధికంగా తేజోవంతమై, శక్తివంతమై, విస్తృతమై వుంటాయి. ఈ శ్రేణులన్నింటి కన్నా అత్యంత ఉన్నతమైనది అధిమనస్సు. అది పూర్తిగా వెలుగులమయం, శక్తులమయం. కాని దానికి పైనున్న దాని దృష్టి నుండి చూస్తే, సంపూర్ణమైన అవిభాజ్యమైన జ్ఞానం నుండి అంతరాత్మ మరలిన, అజ్ఞానం వైపు దిగిన రేఖగా కన్పిస్తుంది. అధిమనస్సు మహాదేవుళ్ళ లోకం.

— శ్రీఅరవిందుల సుభాషితాలు

నా అంతఃచేతనతో వెంటనే అర్థం చేసుకొన్నాను. కొద్ది గంటల తర్వాత ఆ సృష్టి వెళ్ళిపోయింది. ఆ క్షణం నుండీ, ఇతర పునాదులపై తిరిగి క్రొత్తగా మా కార్యాన్ని మొదలుపెట్టాం.

అనువాదం: కె. వి. రావు

రూపాంతరం యొక్క అర్థం

శ్రీఅరవిందులు:

రూపాంతరం అంటె స్వభావంలో ఏదో మార్పు రావడం అని నా భావం కాదు. ఉదాహరణకి, ఋషిగా ఉండడం కాని, లేదా పరిపూర్ణ నైతికత్వం అని కాని లేదా యోగసిద్ధులని కాని (తాంత్రికుల వలె) లేదా అతీత (చిన్మయ) శరీరం అని కాని నా భావం కాదు. నేను రూపాంతరం అన్న మాట ఒక ప్రత్యేకమైన అర్థంలో ఉపయోగించాను. అస్తిత్వం యొక్క ఆధ్యాత్మిక పరిణామంలో అంతకు ముందున్న ప్రాణిక, భౌతిక జంతుప్రపంచంలో ప్రప్రథమంగా వచ్చిన మనోమయ జీవుల కంటె విస్తృతమైన, ఉన్నతమైన, గొప్పదైన, పరిపూర్ణమైన పురోగతి సాధించడానికి ఒక శక్తివంతమైన, విశ్వసనీయమైన ముందడుగు వేయాలి. దానికి చైతన్యంలో ఓ విప్లవాత్మకమైన, ప్రత్యేకమైన మార్పు వచ్చి తీరాలి. ఈ ప్రక్రియనే నేను రూపాంతరంగా భావించాను.

ఇంతకన్న ఏమాత్రం తగ్గినా, లేదా ఈ పునాది పై ఒక వాస్తవమైన ప్రారంభం చేయకపోయినా, వాటి ఫలితం వైపు ఒక మౌలిక ప్రగతి జరగకపోయినా, నేను అనుకున్నది సాధించడం జరగదు. ఏదో ఒక అసంపూర్ణ సాక్షాత్కారం, అన్నీ కలగలపుగా ఉన్న మిశ్రమం, లేదా ఓ నిర్దిష్టరూపం లేనిది ఏదీ, నేను జీవితం పైన, యోగంపై పెట్టుకున్న ఆపేక్షకు సరిపోవు.

సాక్షాత్కార ప్రకాశం అవరోహణతో సమానమైనది కాదు. ఒక్క సాక్షాత్కారం మాత్రమే అస్తిత్వం యొక్క సంపూర్ణ రూపాంతరాన్ని సంభవింప చేయకపోవచ్చు. తద్వార ప్రకృతితత్వంలో ఏ విప్లవాత్మకమైన మార్పు కల్గించకుండా, ఉన్నత శిఖరాగ్ర స్థితిలో పురుషశక్తిలో ఒక సాక్షాత్కారాన్ని కల్గించవచ్చు. ఆధ్యాత్మిక

శిఖరస్థాయిలో చైతన్యం ఓ ప్రకాశాన్ని అనుభవంలోకి తెచ్చుకోవచ్చు. అయితే ఇవన్నీ జరిగినా, ఈ నిమ్నప్రకృతి వెనుకటి విధంగానే ఉంటుంది. నేను అలాంటి ఉదాహరణలు అనేకం చూశాను. ప్రకాశం యొక్క అవరోహణ మనసు పైనో లేక అందులో కొంతభాగంలో మాత్రమే కాకుండా పూర్తి నిమ్నభౌతికస్థాయికే కాక ఇంకా క్రింది వరకు ప్రసరించిన తరువాతనే అసలైన రూపాంతరం సంభవిస్తుంది.

మనసుపై ప్రకాశం పడినప్పుడు అది ఆధ్యాత్మికం కావచ్చు, లేదా మనసునో, కొంత భాగాన్నో ఏదో ఒక విధమైన మార్పు చేయవచ్చు. కాని అది ప్రాణిక స్వభావాన్ని మార్చనవసరం లేదు. అలాగే ప్రాణికం మీద ప్రసరించిన ప్రకాశం, దాన్ని శుద్ధిచేసి, ప్రాణిక కదలికలను విస్తృతం చేయవచ్చు, లేదా ప్రాణిక అస్తిత్వాన్ని నిశ్శబ్దపరచి, నిశ్చలం చేయవచ్చు. అయితే, అది భౌతికచైతన్యాన్ని, శరీరాన్ని ఎలా ఉన్నదాన్ని అలాగే వదిలేస్తుంది, లేదా దాన్ని జడం చేయడం కాని, దాని సమతుల్యాన్ని భంగపరచడం కాని చేస్తుంది. అందుకే ఒక్క ఆ ప్రకాశం యొక్క అవరోహణ జరిగితె సరిపోదు, ఆ సంపూర్ణ ఉన్నత చైతన్యం యొక్క అవరోహణ జరగాలి — దానితో వచ్చే శాంతి, జ్ఞానం, ప్రేమ, ఆనందాలతో సహా. ఇంకా చెప్పాలంటే అవరోహణ ముక్తి పొందడానికి సరిపోవచ్చు కాని, అది సమగ్రతను అందించదు, లేదా అంతఃసత్తాలో ఓ గొప్ప మార్పు సంభవింపచేయవచ్చు. అయితే, బాహ్య సత్తా మాత్రం అసంపూర్ణ పనిముట్టుగానే ఉండిపోతుంది, ఒక లోపభూయిష్ట, అనారోగ్య, కుంటుపడిన పరికరంగానే ఉండిపోతుంది. చివరిగా సాధన వల్ల సమకూరిన రూపాంతరం దానికది పరిపూర్ణం కాలేదు. అస్తిత్వం యొక్క అతిమానసీకరణ జరిగేంతవరకు పరిపూర్ణం కాలేదు. చైత్యీకరణ సరిపోదు, అది ప్రారంభం మాత్రమె. ఆధ్యాత్మీకరణ, ఉన్నత చైతన్యం యొక్క అవరోహణ సరిపోదు, అది మధ్యంతర స్థితి మాత్రమే. ఆ అంతిమ స్థాయిని పొందాలంటే అది అతిమానసశక్తి, చైతన్య ప్రభావం వల్లనే పొందగలం. దాని కన్న తక్కువ స్థాయి వ్యక్తిపరంగా, చాలనిపించ వచ్చు, కాని పృథ్వీ చైతన్యానికి అది చాలదు. నిశ్చయంగా ముందుకు సాగడానికి ఎప్పుడో ఒకప్పుడు వేయాల్సిన ముందడుగు వేయడానికి సరిపోదు.

*

నా సాధనలో వెంటనే సాధించవలసిన లక్ష్యం ఈ పృథ్విపై ఆధ్యాత్మిక జీవితాన్ని స్థాపించడమే. దానికి మొట్టమొదటి ఆవశ్యకత ఎల్లప్పుడు దివ్యసాక్షాత్కారమే. ఆ

తరువాత మాత్రమే జీవితం ఆధ్యాత్మికం కాగలదు. అప్పుడే నేను చెప్పిన దివ్యజీవనం సంభవమౌతుంది.

సాక్షాత్కారం మొదటి ఆవశ్యకత. మిగిలినదంతా ఆ వృత్తంలోనే తిరుగుతుంది. ఎందుకంటె అది జరగనప్పుడు, మిగిలినదంతా అర్థరహితం.

అనువాదం డి. సత్యవాణి

ఆశ్రమం ఒక ప్రయోగశాల

శ్రీఅరవిందులుః

ఆధ్యాత్మిక మరియు అతిమానస యోగానికి ఆశ్రమం ఒక ప్రయోగశాలగా నున్నప్పుడు ('X' పేరుగల వ్యక్తి అన్నట్లుగా) వివిధ తరహాలకు చెందిన మనుషులు ప్రాతినిధ్యం వహించడం అనివార్యం. ఎందుకనగా రూపాంతరానికి చెందిన సమస్య అన్ని రకాల అనుకూల, ప్రతికూల అంశాలకు సంబంధించినది. ఒకే వ్యక్తి ఈ రెండింటి మిశ్రమాన్ని కలిగి ఉంటాడు. యోగానికి సాత్వికమైన, సంస్కారవంతమైన మనుషులే వస్తే — ప్రాణిక ప్రతిబంధకం అంతగా లేనివారు — అప్పుడు పృథ్వీ తత్వంలో ఈ ప్రాణికసమస్య ఎదురు పడలేదు, అధిగమించబడలేదు, కావున ప్రయత్నం ఫలించకపోవచ్చు. కొన్ని పరిస్థితుల్లో మానసిక, ప్రాణిక, భౌతిక స్థితులపై అధిమానసం యొక్క ఒత్తిడికి లోనై వాటిని ప్రభావితం చేయవచ్చు. అయితే అది ఏమాత్రం అతిమానసమైనది, మానవ అస్తిత్వాన్ని సర్వసమగ్రంగా రూపాంతరం చేయగల్గినది కాదు. అందుకే ఆశ్రమానికి అన్ని ప్రదేశాల నించి, అన్ని రకాలవారు రావాలి. మరో రకంగా ఉండకూడదు.

వ్యక్తిగతంగా కాకపోయినా, సామూహిక యోగమార్గంలో, ప్రతి ఒక్క దశలో ఎన్నో కష్టాలు ఎదురౌతాయి. ఊహించని సమస్యలు అక్కడ ఎదురౌతాయి. ఈ ప్రయోగశాలలో ప్రాథమిక దశ పూర్తయినపుడు, విషయాలు మారి తీరాలి.

సాధకులలో ఎలాంటి పొరపాట్లు ఉన్నా, పైనుండి వచ్చే ప్రకాశం వల్ల తొలగించ బడతాయి. ఒక సాత్విక నిబంధన, ఆ సాత్విక నియమం పట్ల అనూకూలత ఉన్నవారిని మాత్రమె మార్చగలదు.

ఇప్పటికి ఆశ్రమంలో ఉన్న వారి సంఖ్య పదకొండు వందల కంటె ఎక్కువే. మన సంఖ్య పెరుగుతోంది.

ఇప్పుడు ఆశ్రమంలో ఉన్న వారిలో చాలామంది సాధన చేయనివాళ్లు ఉన్నారు. అప్పుడు ఏ సమస్యా ఉత్పన్నం అవదు. అయితే సాధన చేసేవారికి వేరు విధంగా ఉంటుంది. ప్రతి భౌతిక అస్తిత్వం, అది ఎంత సమగ్రంగా ఉన్నా, అది అతడి యొక్క పరిమిత, అసంపూర్ణస్థితి మాత్రమే. ఎందుకంటె అతడు ఈ ప్రపంచంలోని ఒక ప్రతినిధిగా ఉంటాడు. అది చాలా క్లిష్టమైనది కావచ్చు, కాని అది ఒకే ఒక సాంప్రదాయం. అదే భారతదేశంలో ధర్మం, ఒక సత్యం, ఒక న్యాయం అని పిలుస్తారు.

ప్రతి వ్యక్తి, అతడు మరింత ఉన్నతస్థితికి చెందినవాడైనా, అతడు పూర్తిగా ఓ విశిష్టమైన కార్యాన్ని చేయడానికి తయారుచేయబడినా కూడా, అతను ఒక వ్యక్తిగత జీవి మాత్రమే. అంటే, రూపాంతరం సంపూర్ణంగా సంభవించడానికి. ఒకే ఒక్క శరీరం సరిపోదు. ఒకే ఒక్క శరీరంలో సంపూర్ణ రూపాంతరం సంభవించడానికి ఆస్కారం లేదు. అందుకే సహజంగా అనేక మంది కావలసి వచ్చింది.

ప్రతి వ్యక్తి, ఏకాకిగా తన స్వీయసమగ్రతను సాధించవచ్చు. ఎవరైనా వారి స్వీయచైతన్యంలో అపరిమితంగాను, సమగ్రంగాను ఉండవచ్చు. అయితే, అది ఒక కార్యంగా సాధించవలసి వచ్చినపుడు పరిమితమౌతుంది.

మీరు నే చెప్పేది సరిగా అర్థం చేసుకున్నారో లేదో తెలియదు. కాని వ్యక్తిగత సాక్షాత్కారానికి పరిమితులు లేవు. ఎవరైనా తమలో తాము అంతర్గతంగా పూర్ణత్వాన్ని, అపరిమితమైన విస్తృతిని సాధించవచ్చు, కాని బాహ్యంలో ఆవిష్కరించ బడడానికి అవశ్యంగా పరిమితి ఉంది. దానిని సామాన్య క్రియాచరణగా సాధించాలంటె మాత్రం, అల్పసంఖ్యలోనైనా దైహిక జీవులు అవసరం.

ప్రాచీన సాంప్రదాయంలో ఓ పన్నెండుగురు ఉంటే చాలునని అనేవారు. కాని ఈ ఆధునిక జీవన విధానంలోని సంక్లిష్టతలలో అది సంభవం అనిపించదు. దానికి ప్రాతినిధ్యం వహించే ఒక సమూహం ఉండాలి. దాని అర్థం ఈ యోగం గురించి మీకేం తెలియకపోయినా, సరిగ్గా ఊహించలేకపోయినా పరవాలేదు. ఎందుకంటె మీలో ప్రతి ఒక్కరు రూపాంతరీకరణ కోసం స్వాధీనపరచుకోవలసిన

ఒక్కొక్క కష్టానికి ప్రాతినిధ్యం వహిస్తారు. ఈ విధంగా అనేకమైన అసంభావ్యతలు తయారౌతాయి. వాటిని మనం అధిగమించాలి. నేనొక చోట వ్రాశాను — కష్టాని కన్నా కూడా ప్రతి వ్యక్తి మనం పరిష్కరించబోయే అసంభావ్యతకు ప్రతినిధిగా ఉంటాడని చెప్పాను. ఈ మొత్తం అసంభవాలన్నీ ఈ కార్యంలోకి పరివర్తన చెందాలి, అది అనుభవంగా మారాలి. ప్రతి స్థితి పరిష్కరించవలసిన ఒక అసంభావ్యత. వాట న్నింటిని అధిగమించినపుడె మనం ఈ కార్యాన్ని సాధించగలం.

ఇప్పుడె నేను ఇంకా సౌమ్యంగా చెప్తున్నాను. నేను 'అసంభవం' అన్న పదాన్ని తీసేసి దాని స్థానంలో 'కష్టం' అన్న పదాన్ని పెడుతున్నాను. బహుశ ఇక మీదట అవి అసంభవం కాకపోవచ్చు.

*

నీవు ఒంటరిగా, పూర్తి నిశ్శబ్దంలో, అందరికీ దూరంగా కూర్చుని, నిన్ను నీవు ఎంతో కొంత అభినందనా దృష్టితో చూసుకున్నప్పుడు నువ్వేదో అద్భుతమైన అనుభవాన్ని పొందుతున్నట్లు ఊహించుకోవచ్చు. కాని నీవు, జీవితంలో ప్రతి నిముషం తలపడినపుడు, బాహ్యప్రపంచంలో వివిధ సందర్భాలను ఎదుర్కోవలసి వచ్చినపుడు — నీలోని అసంపూర్ణతలు, లోటుపాట్లు, రోజూ నీలో కలిగే వందలాది చెడు సంకల్పాలు — వీటన్నింటిపై ఎరుక కలిగి, నీవేదో ప్రత్యేకమైన అద్భుతాన్ని సాక్షాత్కరింపచేసుకుంటున్నావన్న భ్రమ తొలగిపోతుంది. నీవు మరింత నిజాయితీతో కృషి చేస్తావు.

అందువల్ల, ఆశ్రమం ఒక నిర్జన అరణ్య ప్రదేశంలో, ప్రశాంతమైన, రమణీయ వాతావరణంలో, లౌకిక ప్రపంచానికి దూరంగా, మన స్వల్ప జీవిత అవసరాలను తీర్చుకోవడానికి నిర్మించాలని నిశ్చయించలేదు. దానికి బదులు, జీవన కార్యకలాపా లన్నింటినీ చేపట్టి, వాటిని మన చేతనైనంత చైతన్యవంతంగా నిర్వర్తించాలని, ఇతరులతో మనకుండే సంబంధాలలో అంతరంగ కదలికలపై అవగాహన పెంచుకొని మెలగాలని ప్రయత్నిస్తున్నాము.

కష్టాల నించి పారిపోవడం, వాటిని అధిగమించి దాటిపోవడానికి మార్గం కాదు. నీ శత్రువు నుంచి పారిపోతే అతడిని ఎన్నటికి ఓడించలేవు. నిన్ను ఓడించడానికి

మాత్రం అతడికి పూర్తి అవకాశం దక్కుతుంది. అందుకే మనం ఎక్కడో హిమాలయ శిఖరాగ్రం మీద కాకుండా, ఈ పాండిచ్చేరీలో ఉన్నాం.

అనువాదం: డి. సత్యవాణి

కొన్ని ప్రశ్నలు — జవాబులు

దివ్యజనని సమాధానాలు

ప్ర: ప్రియజననీ! ఎవరో నన్నీ ప్రశ్న అడిగారు; "మానవాళికి సేవ చేసే అపురూప ప్రతిభ, వ్యుత్పత్తులు ఉన్న వైద్యులు, న్యాయవాదులు తమ మోక్షం కోసం ఆశ్రమానికి వచ్చి వుండడం మానవసమాజానికి పెద్ద నష్టం కాదా? బయట ప్రపంచానికి, మానవాళికి సేవ చేయడం ద్వారా ఇంతకన్న బాగా భగవంతునికి సేవ చేయగలరు కదా!"

శ్రీఅరవిందులకు ముక్తిలో నమ్మకం లేదు. అందువల్ల ఎవరూ కూడా ముక్తి కోసం ఆశ్రమానికి రారు. మా దృష్టిలో ముక్తి అన్నది అర్థరహితమైన మాట. ఒక నవ సృష్టి ప్రాదుర్భావం కోసం, ప్రపంచాన్ని, మనుషుల్ని పరివర్తన చెందించడానికి మేము ఉన్నాము. అటు పురోగతి కోసం వ్యక్తిగత ప్రయత్నాలు చెయ్యాలి. పరివర్తన విజయవంతం కావడానికి ఈ పురోగతి అనివార్యం. ఇన్నాళ్ళు ఆశ్రమంలో వుంటూ ఈ విధంగా నువ్వు ఆలోచించడం ఆశ్చర్యం కల్గిస్తోంది. నేను నీకు శ్రీఅరవిందుల సూక్తి పంపుతున్నాను. నీ ఆలోచనను అది మెరుగుపరచ వచ్చు.

"మానవులతో సంబంధాలలో కానీ, మానవ శీలం ఉదాత్త భావంలో కానీ, ఇక్కడ మానస, నైతిక, సామాజిక సత్యాన్ని, న్యాయాన్ని, మానవ అహంకారయుత విధానాలలో నెలకొల్పాలన్న యోచన నా ప్రబోధానికి వెయ్యి మైళ్ళ దూరంలో వుంది. అది పూర్తిగా అజ్ఞానమయం. అటువంటి వ్యవస్థ కోసం నేను వాగ్దానం చేయలేదు. మానవప్రకృతి నిండా అపరిపూర్ణతలే. మానవదృష్టిలోని ధర్మం, న్యాయం, నయవంచనలే, అపరిపూర్ణతలే, అహంకార సంజనితి చలనాలే.

మానవ జీవితానికి పునాదిగా వున్న ఆధ్యాత్మిక సత్యాన్ని సాక్షాత్కరింప చేసుకోవడం, అదే పరమ లక్ష్యం. ఆ మార్గంలో తొలి మంత్రాల సమర్పణ, భగవంతుని

సాయుజ్యం. అహంను దాటిపోవడం. ఆ పునాది కనుక లేకపోతే, సాధకుడు అజ్ఞాన, అపరిపూర్ణ మానవమాత్రుడే. నిమ్నప్రకృతిలోని, దుష్టభావాలతో పోరాడే ఒక సామాన్యుడు. అంతరంగంలో ఒక అంతర్గత సామీప్యత, ఒక ఆత్మీయబంధం, జగన్మాత ప్రేమ, దివ్యసాన్నిధ్యం — ఇవి ఆధ్యాత్మిక పురోగతిలో పరిమళిస్తాయి."

ప్ర: ప్రియమాతా! మొదట్లో ఆశ్రమంలో చేరేవారిని అనుమతించడంలో మీరు కఠినంగా వ్యవహరించేవారు. కాని ప్రస్తుతం ఆ కఠిన షరతులు లేవు ఎందుచేత?

యోగాభ్యాసం చేసేవారికై ఆశ్రమం ఉన్నంతకాలం కఠినంగా వుండాల్సిందే. పిల్లలకు ప్రవేశం ఇవ్వడంతో కఠినంగా షరతులు విధించడం సాధ్యం కాదు. జీవన విధానమే మారింది.

భూమిపై జీవనహేలకు ఈ ఆశ్రమం ఇప్పుడు ఒక ప్రతీకగా మారింది. దివ్యతరమైన జీవనం వైపు పురోగమించాలన్న సంకల్పం వున్న మేరకు, అన్ని జీవనరీతులకు ఆశ్రమంలో స్థానం వుంటుంది.

ప్ర: ప్రియమాతా! ఒక అగంతుకుడు ఆశ్రమాన్ని గూర్చి అడిగితే సంగ్రహంగా, సరియైన సమాధానం ఎలా చెప్పాలి?

ఆశ్రమం భవిష్యత్ ప్రపంచానికి బంగారు ఊయల వంటిది. రేపటి సృష్టికి అది ఆవిర్భావ కేంద్రం. ఇతర ప్రశ్నలు గనుక అడిగితే ముక్తసరిగా ఇలా చెప్పు. "నువ్వు శ్రీఅరవిందుల గ్రంథాలు పఠించాలి. ఆయన ప్రబోధాన్ని అధ్యయనం చెయ్యాలి."

'నా నుండి నువ్వు దూరంగా వుంటే, నాతో ఇదే సంబంధాన్ని కలిగి వుండవచ్చునా' అని అడుగుతున్నావు. "ఓహ్! అది కాల వ్యవధిపై ఆధారపడి వుంటుంది." సుదీర్ఘ కాల స్రవంతిలో, నెమ్మదిగా నీలోని 'నిజమైన అస్తిత్వాన్ని' మరిచిపోతావు. చాలా మేధావిగా, తెలివైనవానిగా, హేతుబద్ధమైన జీవిగా ఉండటానికి అలవాటు పడిపోతావు. అంతకు మించి మరోలా వుండాలన్న భావనే నీకు రాదు.

అనువాదం కె. యజ్ఞన్న

ఆశ్రమంలోని విశిష్ట దినాలు

శ్రీమాత మాటలు:

ఫిబ్రవరి 21: జగన్మాత పుట్టిన రోజు (1878)

మార్చి 29: శ్రీఅరవిందులతో జగన్మాత మొదటి సమాగమ వార్షికోత్సవం (1914)

ఏప్రిల్ 4: పుదుచ్చేరికి శ్రీఅరవిందుల రాక (1910)

ఏప్రిల్ 24: జగజ్జనని పుదుచ్చేరికి తుది ఆగమనం (1920)

ఆగస్టు 15: శ్రీఅరవిందుల జన్మదినం (1872)

నవంబరు 24: 1926 లో జరిగిన ఒక ముఖ్య ఆధ్యాత్మకి సంఘటనకు గుర్తుగా జరిపే విజయ దినోత్సవం

ఫిబ్రవరి 29: పరాత్పరుని దినోత్సవం, స్వర్ణదినం. 1956 లో ఇదే రోజున అతిమానస రోచస్సు, శక్తి, చైతన్యం అవరోహించాయి.

నవంబరు 17: జగన్మాత 1973 లో తన మృణ్మయ శరీరాన్ని త్యజించిన దినం.
నవంబరు 20: సమాధి పైభాగంలో జగన్మాత పార్థివ శరీరాన్ని ఉంచారు.

డిసెంబరు 5 1950: శ్రీఅరవిందులు దేహపరిత్యాగం చేసిన రోజు. డిసెంబరు 9 న ప్రాకృత శరీరాన్ని సమాధిగతం చేశారు.

అనువాదం కె. యజ్ఞన్న

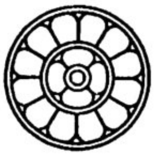
చిహ్నాల అర్థం

శ్రీమాత మాటలు:

శ్రీఅరవిందుల చిహ్నం

అవరోహిస్తున్న త్రిభుజం — సత్ -చిత్ -ఆనందం
అధిరోహిస్తున్న త్రిభుజం — జీవం, కాంతి, ప్రేమ రూపంలో భౌతికం నుండి వెలువడే ఆకాంక్ష
రెండూ కలిసిన మధ్యలోని చదరం — పరిపూర్ణ అభివ్యక్తీకరణ, మధ్యలోని పద్మం పరాత్పరుని అవతారం
చదరంలోని నీరు — అనేకత్వం, సృష్టి.

జగన్మాత చిహ్నం

మధ్యలోని వృత్తం భగవత్ చైతన్యం.
నాలుకు రేకులు జగన్మాతలోని నాలుగు అంశలు.
వాటి చుట్టూ వున్న 12 దళాలు జగన్మాత దివ్య కార్యం కొరకు అభివ్యక్తమైన శక్తులు

*

పరాత్పరుని చైతన్యాన్ని శ్వేతపద్మంలాగా చిత్రించిన సంకేత రూపం. (జగన్మాత విశ్వజనీన సృష్టి రూపంలోని) మహాశక్తి చిహ్నం మధ్యలో వుంది. నాలుగు అంశలు 12 అభివ్యక్త శక్తులతో పాటు.

అనువాదం: కె. యజ్ఞన్న

Vol. 41, No. 9
September 2011

Rs. 15.00

Registered: TN/PMG(CCR)/39/09-11
WPP No. 35/09-11

AKHILA - Akhila Bharat Patrika (Telugu)

Registered with the Registrar of Newspapers for India: No. 23593/72 (monthly)
Published on 1st day of every month.

Matter shall reveal the Spirit's face. — Sri Aurobindo

Cover Picture
Sri Aurobindo Ashram, Puducherry

Editor: A. Kailasapati
Published by Pradeep Narang on behalf of Sri Aurobindo Society,
No. 1, Rangapillai Street, Puducherry - 605001
Printed by Swadhin Chatterjee at Sri Aurobindo Ashram Press,
38, Goubert Avenue, Puducherry - 605001

Single copy: Rs. 15 **Annual Subscription: Rs. 150 (in India)**

A Monthly Published by
SRI AUROBINDO SOCIETY, PUDUCHERRY - 605002